SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 118, ЧИСЛО 4, П'ЯТНИЦЯ, 28 СІЧНЯ 2011 РОКУ | 1893 | Vol. 118, No. 4, FRIDAY, JANUARY 28, 2011 | $1.00

В Україні 22 січня відзначили День Соборности

КИЇВ. – Учасники святкування Дня Соборности 22 січня несуть найбільший у світі державний прапор України. Фото: УНІАН

КИЇВ. – Влада неприхильно поставилася до намірів громадськости 22 січня урочисто відзначити в столиці День Соборности України.

Міністер внутрішніх справ Анатолій Могильов заявив про можливі кровопролиття у столиці. Керівникам автотранспортних підприємств у реґіонах було наказано відмовляти у замовленнях автобусів на Київ. Міліція не випустила за межі областей транспорт з Львова, Одеси і Дніпропетровська. Були посилені перевірки автоінспекції на всіх напрямках в'їзду в столицю вранці 22 січня.

Для участи в акціях до столиці прибули мешканці інших міст на 31 автобусі. Цього року святкові заходи були найбільш масовими за

(Закінчення на стор. 16)

Президент Б. Обама звітував у Конґресі „Про стан країни"

Президент США Барак Обама

ВАШІНҐТОН. — 25 січня, дотримуючись припису Конституції США – „Президент час від часу має інформувати Конґрес „Про становище країни" та рекомендувати на розгляд Конґресу заходи, що він уважає за потрібні та доцільні для досягнення визначеної мети", Президент Барак Обама виступив перед Конґресом і американським народом. Вперше з такою промовою до Конґресу звернувся Президент Джордж Вашінґтон 1790 року у Ню-Йорку – першій столиці США.

Президент Б. Обама у своєму 61-хвилинному звітуванні перед обидвома палатами Конґресу з

(Продовження на стор. 5)

29 січня – 93-ті роковини бою під Крутами

Під Крутами, 1918

Михайло Шалата

Сунуть лавиною, п'яні, зухвалі, –
Лєнін звелів їм – велике цабе.
Стій!
Ти куди, ненаситний москалю? –
Україна не хоче тебе!
Стійте,
вчорашні цареві рекрути,
Нині – сліпі більшовизму раби!
Стане для вас
тиха станція Крути
Місцем гучної ганьби.
О, ви не спинитесь! У Муравйові
Біс розгулявсь – у вампірі.
Крові вам хочеться, крові, крові,
Звірі!
Січень, що вже повертає
на лютий,
Ще нажахається вас на путі.
Тільки і вам біля станції Крути
Випадуть хвилі круті.
Діти: студентики й гімназисти
Вам насупроти: дороги нема!
Вас тисячі, а їх лише триста.
Дарма!
Діти...
У більшості батько і ненька
Навіть не відають, де їх сини.
Мерзнуть сини
в одежині благенькій
В січні на полі війни.
Тупоньки ніжками, юні герої,
Вітер в окопчики снігу наніс.
На чотирьох
кільканадцять набоїв
І допотопний кріс.
Їм би, цим дітям, учитися далі,
Їм би кохати, співати пісень.
Ти ж заповзявсь,
осоружний москалю,
Їхній згасити день.
Тільки в віках
і в світах буде чути,
Як оці діти, за волю в борні,
Славою вкриють
станцію Крути!..
(Правда не втоне в брехні!).
Ні, не дадуть вони волю на палю,
Дух козаків ще ніхто не зборов!
Вистачить, скажуть,
проклятий москалю,
Пить нашу кров!!!
Чорна лавина
все ближче та ближче;
Дике ревіння, і брязкіт, і шум...
Буде, ой буде,
страшне бойовище! –
Вкриє Вкраїну сум.
...Бризнув юнацькою кров'ю
січень,
Маком гарячим заквітла зима...
Стань і задумайся, чоловіче!..
Слів нема...

КРУТИ, Чернігівська область. – 22 січня поклали квіти до меморіялу „Пам'яті героїв Крут" учасники автопробігу, присвяченого 93-ій річниці бою під Крутами. В автопробігу взяли участь 30 автомобільних залог з різних міст України. Фото: УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

У США стурбовані вибірковим правосуддям в Україні

КИЇВ. — США стурбовані вибірковим застосуванням правосуддя в Україні. Про це заявив другий заступник Держсекретаря США з питань демократії та прав людини Томас Меліа 21 січня під час зустрічі з провідником партії „Батьківщина" Юлією Тимошенко. „Вибіркове застосування правосуддя є неприпустимим для будь-якої демократичної країни", – наголосив він. Т. Меліа також висловив стурбованість у зв’язку з зростаючим тиском на громадянське суспільство, погіршенням ситуації у медіяпросторі та суттєвим звуженням політичного плюралізму. „США уважно слідкують за розвитком ситуації в Україні. Стосовно подій, які викликають наше занепокоєння, будуть зроблені відповідні заяви", – запевнив він. У свою чергу Ю. Тимошенко наголосила, що головними першочерговостями для її політичної сили залишаються зміцнення демократії, дотримання прав людини та европейська інтеґрація України. *(УНІАН)*

США виділять Україні 124 млн. дол. на розвиток демократії

ВАШІНҐТОН. — У цьому році Україна отримає від США 124 млн. дол. на розвиток демократії. Як йдеться на сайті, присвяченому наданню урядом США допомоги іншим країнам світу, основна мета допомоги – це підтримка демократичної, сильної і безпечної України, інтеґрованої до евроатлантичної спільноти. США будуть надалі підтримувати організації, які сприяють просуванню демократичних реформ, ядерній безпеці, верховенству закону, енерґетичній безпеці, дотриманню прав людини та економічному зростанню. „Повсюдна корупція залишається значною перешкодою на шляху проґресу, а політична роздробленість сповільнила проведення законодавчих, судових та ринкових реформ, необхідних для інтеґрації з Евросоюзом", – йдеться в повідомленні з 24 січня. У результаті сума допомоги Києву буде спрямована на шість головних напрямків: забезпечення миру і стабільности – 44.6 млн. дол., розвиток демократії та прав людини – 28.8 млн. дол., економічний розвиток – 25 млн. дол., освіта – 600 тис. дол., охорона здоров’я - 24 млн. дол., гуманітарні програми – 1.3 млн. дол. При цьому розмір допомоги Афганістанові складе 3.9 млрд. дол., Пакистанові – 3 млрд. дол., Грузії – 90 млн. дол., Росії – 68 млн., Польщі – 44.2 млн., Молдові - 22.65 млн., Білорусі – 14 млн. дол. *(„Кореспондент")*

Послом Польщі в Україні стане Г. Літвін

ВАРШАВА, Польща. — Новим Послом Польщі в Україні стане нинішній заступник міністра закордонних справ Польщі Генрик Літвін. Варшава 24 січня повідомила Київ про кандидатуру нового Посла й очікує від української сторони на згоду. Г. Літвін є істориком, доктором гуманітарних наук Варшавського університету. У 1988 році він захистив докторську дисертацію на тему: „Наплив польської шляхти в Україні у 1569-1648 роках". Кар’єру дипломата він розпочав у 1991 році. За ці роки Г. Літвін працював у польських дипломатичних та консульських представництвах у Львові, Римі, Москві, був Послом Польщі в Білорусі. Заступником міністра закордонних справ Польщі він став у травні 2010 року після трагічної загибелі в авіокатастрофі під Смоленськом свого попередника Анджея Кремера. Г. Літвін замінить на посаді Посла Польщі в Україні Яцека Ключковського, який завершив роботу в Україні у жовтні 2010 року. *(„Укрінформ")*

В Івано-Франківську створюють „Опір"

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — Про створення в Івано-Франківську понадпартійної мережі громадянської дії „Опір" повідомив 21 січня депутат обласної ради, член фракції „Наша Україна" Володимир Олійник. Основною метою проголошують „усунення від влади антиукраїнського режиму Януковича-Литвина-Азарова". Як зазначено в Маніфесті руху „Опір", „теперішніми діями влади – розпочато маштабний наступ на українську мову, історію, Церкву і культуру", політичні репресії, „поглинання російським бізнесом конкурентних сфер національної економіки". Основними методами праці громадського руху будуть інформаційна боротьба – „поширення інформації про злочини режиму, протидія провладній пропаґанді, захист свободи слова", а також протест – віча, пікети, марші та інші форми громадянської активности, правозахист – „моніторінґ дій влади щодо дотримання законодавства та юридична протидія всім незаконним її крокам". За словами В. Олійника, в органах юстиції „Опір" не реєструватиметься, бо це рух, а складатиметься він з зареєстрованих громадських організацій. *(Радіо „Свобода")*

„Реґіонали" і комуністи аґітують українців ставати росіянами

КИЇВ. — „Реґіонали" й комуністи пропаґують серед російськомовних українців ідею назвати себе під час перепису-2012 росіянами. Таким чином вони сподіваються позбавити націоналістів арґументу про українців як єдину державотворчу націю, пише „Сеґодня". За даними перепису 2001 року 77 відс. громадян України назвали себе українцями. *(„Українська правда")*

Л. Костенко вирушає у всеукраїнську туру

КИЇВ. — Наприкінці грудня у Києві відбулася презентація нової книги Ліни Костенко „Записки українського самашедшего". Це перший прозовий твір авторки, яку вважають однією з найвидатніших представниць української літератури. Свою книгу вона писала з 2001 року, а загалом до цього її нових творів не видавали 20 років. Тож нова книга викликала неабияке зацікавлення, її перший тираж у 10 тис. примірників розійшовся за лічені дні після презентації. „Зважаючи на традиційні сьогоднішні наклади у 2,000-3,000 примірників, це стало певною несподіванкою..." – заявив видавець Л. Костенко Іван Малкович. Згодом видавництво підготувало додатковий тираж, а тепер письменниця має намір презентувати свою творчість у реґіонах. Протягом січня-лютого вона відвідає Львів, Рівне, Харків, Кривий Ріг, Острог і проведе ще один творчий вечір у Києві. Квитки на нього будуть безкоштовними, однак, у касах театру ім. Івана Франка їх видаватимуть не більше двох в одні руки. „Це суто літературна подія. Ніхто з політиків не причетний до тури і не виступатиме на наших зустрічах" – заявив видавець І. Малкович. У програмі вечора – виступ авторки, відповіді на записки, виступи артистів (Ольга Богомолець, Василь Жданкін та інші – залежно від міст), автограф-сесія Л. Костенко. Тривалість вечорів – дві години. Тривалість автограф-сесій - до 45 хвили. *(Бі-Бі-Сі, „Укрінформ")*

У Львові відбулося екуменічне Водосвяття

ЛЬВІВ. — У центрі Львова біля міської шопки на площі Ринок 19 січня відбулося загальноміське Йорданське водосвяття. Освячення води провів Владика Української Греко-Католицької Церкви Венедикт. Участь у заході також взяли священики інших конфесій, присутніх у Львові: Української Автокефальної Православної Церкви, Української Православної Церкви Київського патріярхату, Української Православної Церкви, Вірменської Апостольської Церкви та Римо-Католицької Церкви. „Дай Боже, щоб ці свята, які ми сьогодні святкуємо і будемо святкувати, не були лише хвилею і моментом, а були усвідомленням великої Божої опіки, яка є над кожним з нас зокрема, а також над українським народом", – зазначив у своїй проповіді Владика Венедикт. „Нехай ми відчуємо у наших життєвих обставинах, які не завжди прості, а деколи трудні, трагічні і драматичні, що Бог є повсякчас із нами. Бог каже: коли мати і батько тебе покинуть, я тебе ніколи не покину. Хай ця певність у часи цих свят у нас зростає", – побажав Владика. Разом із громадою Львова на Йорданському водосвятті були присутні керівники міста та области. Від депутатського корпусу Львівської міськради мешканців Львова зі святом Богоявлення Господнього привітав секретар міськради Василь Павлюк. Під час читання святого Євангелія про сходження Святого Духа у вигляді голуба в момент хрещення Ісуса Христа на річці Йордан у небо випустили три пари білих голубів. *(„ЗІК")*

Наукова еліта вважає, що мовна концепція Д. Табачника несе хаос

КИЇВ. — Концепція мовної освіти в Україні, запропонована Міністерством освіти, спрямована на русифікацію системи освіти. Про це йдеться у відкритому листі 21 січня міністрові культури і освіти Дмитрові Табачникові від наукової еліти. Лист підписали почесний президент Києво-Могилянської академії В’ячеслав Брюховецький, професор Києво-Могилянської академії Володимир Панченко, Посол Юрій Щербак, професор Університету ім. Івана Карпенка-Карого Вадим Скуратівський та соціолінґвіст, доктор філологічних наук Лариса Масенко. „В разі її прийняття Концепція внесе хаос в систему освіти, загальмує її розвиток і поглибить розкол українського суспільства на мовно-культурному ґрунті", – йдеться в листі. На думку авторів, в концепції не знайшла відображення роля української мови як головного чинника консолідації населення в межах своєї держави, відсутнє визначення державної мови як базової в системі освіти. *(„Українська правда")*

Українська влада обмежує свободу ЗМІ

НЮ-ЙОРК. — Неурядова організація „Human Rights Watch" опублікувала 24 січня свою щорічну 21-шу доповідь щодо дотримання прав людини у світі за 2010 рік.

В Україні організація відзначає зростання тиску на засоби масової інформації (ЗМІ), недоліки міґраційної політики та інші проблеми. Також вказує на те, що президентські вибори в Україні, які відбулися в лютому 2010 року, „завершили період політичної нестабільности останніх років".

„В области прав людини в країні зберігалися такі проблеми, як упереджене ставлення до людей з іншим кольором шкіри, напади на чужоземців з неслов’янською зовнішністю, обмеження державою свободи ЗМІ, а також комплекс проблем, пов’язаних з міґрацією, включаючи доступ до системи надання притулку, умови вмісту в міґраційних ізоляторах та ґарантії захисту для представників уразливих груп ", – сказано в доповіді.

Організація у своєму дослідженні зазначає, що в 2010 році багато газет і незалежні журналісти в Україні повідомляли про наростання тиску з боку силових структур, а деякі телеканали скаржилися на цензуру.

Також відзначалося зростання тиску і нападів на правозахисників. „За підсумками відвідання України в червні 2010 року було виявлено, що багато міґрантів та шукачі притулку, яких затримують на українській території, наражені на негідне поводження. В ізоляторах Державної прикордонної служби і на допитах про канали нелеґального переправлення людей виявлені випадки тортур електрошоком", – сказано в доповіді.

У доповіді також йдеться про те, що судова реформа в Україні проводиться занадто поспішно, без врахування думки і рекомендацій Венеціянської комісії. 649-сторінкова доповідь охоплює більш ніж 90 країн і реґіонів світу і підводить підсумки маштабної дослідницької праці, що проводилася співробітниками „Human Rights Watch" у 2010 році.

Раніше американська недержавна організація „Freedom House" представила своє щорічне оцінювання демократичного розвитку. У ньому статус України знизився з „вільної" до „частково вільної" країни. *(„Кореспондент")*

НА ТЕМИ ДНЯ

В. Януковича в Японії зустріло прохолодне ставлення

Левко Хмельковський

18 січня Президент України Віктор Янукович прибув до Японії з чотириденною візитою, яка була скорочена у зв'язку з вибухами в Макіївці. Урядові джерела позитивно оцінюють візиту, наголошуючи на відкритті кредитної лінії „Укрексімбанку" на 100 млн. дол. З усього обсягу чужоземних інвестицій в українську економіку на частку Японії припадає тепер лише 0.3 відс.

Японці раніше виділили 180 млн. дол. на реконструкцію летовища „Бориспіль". Вони розробили проєкт з урахуванням культурних особливостей України, а українці побудували щось інше. Японські партнери сильно засмутилися, але обережно шукають можливості працювати далі. 540 млн. дол. кредиту очікує Україна від Японії на будівництво мостового переходу через Південний Буг у Миколаєві. Для Києва було важливо показати цією візитою, що українсько-японське партнерство не буде припинене на тлі пожвавлення взаємин України і Китаю.

У сфері міждержавних взаємин нічого нового не з'явилося – сторони лише заявили про готовність розвивати контакти, при цьому Токіо вкотре відповіло ввічливою відмовою на пропозицію організувати візиту японського прем'єр-міністра до України на міжнародну конференцію з нагоди 25-их роковин Чорнобильської катастрофи, пише „Коммерсант-Украина" в статті Сергія Сидоренка „Янукович випробував Схід". Японці неохоче сприймають порівняння Чорнобильської катастрофи з ядерним бомбардуванням японських міст, оскільки вибух в Чорнобилі був спричинений власними фахівцями, а не ворогуючою стороною.

Також у Японії викликало здивування рішення Києва відзначати день закінчення Другої світової війни 2 вересня, запобігливо прийняте одночасно з Росією. Українсько-японські взаємини були ускладнені також заявою України про нецільове витрачання 200 млн. евро, що надійшли в 2009 році від продажу японським компаніям квот на викиди парникових газів і порушенням у зв'язку з цим кримінальної справи проти Юлії Тимошенко.

Єдиним підписаним міждержавним документом виявилася спільна заява Президента В. Януковича і Прем'єр-міністра Японії Наото Кана про готовність розвивати політичний діялог, хоча конкретні кроки у цьому напрямі не були оголошені.

З огляду на прохолодне ставлення урядових кіл до гостя, візита була наповнена здебільшого культурними заходами й оглядом визначних пам'яток. Серед цих подій була 30-хвилинна зустріч В. Януковича з Імператором Японії Акіхіто у Токіо. Імператор сказав: „Я дуже радий, що Ваша візита сприятиме зміцненню відносин України та Японії". В Японії імператор не має жодної політичної влади і є шанованим національним символом. Проте В. Янукович не збагнув цього і не вшанував імператора за звичаєм поклоном, а першим простягнув до нього руку. Японці зауважили порушення етикету, але промовчали.

В дорозі з Токіо до Кіото з'ясувалося, що В. Януковичеві не може бути наданий окремий вагон потягу, тому що в Японії особи на високих посадах не мають звичаю відрізнятися від усіх громадян. Тоді для В. Януковича викупили весь вагон швидкісного потягу „Шинкасен". Під час подорожі потягом команді В. Януковича не вдалося домовитись, щоб через цей вагон не ходили інші пасажири, тому двері з обох боків охорона заблокувала на свій страх та ризик.

Це був не перший випадок, коли охорона В. Януковича втручається у місцеві звичаї. В квітні 2010 року, коли В. Янукович був запрошений до Ради Европи, його охоронці не пустили до вбиральні, де перебував В. Янукович, Генерального секретаря Ради Европи Торбйорна Яґланда.

На Радіо „Свобода" український студент в Японії Тимур Сандрович розповів, що в Університеті Кіото він був запрошений на лекцію Президента України перед професорами університету. Його здивувала заява В. Януковича про те, що „команда прагматиків прийшла до влади в результаті демократичних виборів". Хіба вибори за визначенням можуть бути недемократичною подією?

Дивною була також заява про розбудову взаємин України з США. Відомо, що уряд США занепокоєний останніми подіями в Україні. В. Янукович назвав Дніпропетровськ японським містом, але одразу виправився, а перекладачка не стала акцентувати на цьому увагу японських слухачів. На виступ Президента відповіли оплесками українські високопосадовці, але чемні японці усе ж підтримали їх.

20 січня публіцист Сергій Солодкий у інтернет-виданні „Кореспондент" розповів про кредитну домовленість: „Японія виділяє Києву кредит на суму 800 млрд. японських ієн. Звучить гучно. Поки не перевести ці кошти в більш збагненну валюту – 100 млн. дол. А ще краще звернути увагу на формулювання, навіщо ці кошти виділяються – з метою „сприяння експорту товарів і послуг з Японії і підтримки економічного розвитку України". Цікава виходить ситуація: нам дають кошти на просування японських товарів, і ми ж потім ці кошти муситимемо повернути Японії. Чому це тоді просто не назвати купівлею японських товарів у кредит? Аби показати, що президент повертається не з порожніми руками, а з мішком грошей?".

Під час візити сталося чимало подій, які може зауважити лише обізнаний з японськими звичаями знавець. Президента України відмовилися супроводжувати поліцейські, посадники Кіото та Осаки не прийшли на зустріч з ним. Це ж чого? Газета „Хокайдо сімбун" пояснює, що для японців кримінальна особа назавжди залиша-

(Закінчення на стор. 20)

УККА засуджує політичні репресії

Український Конґресовий Комітет Америки надіслав 17 січня до „Свободи" офіційний документ з приводу політичних репресій в Україні, який вміщено нижче.

УККА, який представляє понад 1 млн. американців українського походження, рішуче засуджує переслідування політичних опонентів, а також переслідування українських журналістів, громадських і культурних активістів, які здійснюють державні органи України.

УККА стривожений і глибоко занепокоєний збільшенням числа антидемократичних подій в Україні і використанням Президентом Віктором Януковичем кримінального права для своїх власних політичних цілей. За останні кілька тижнів, навіть днів, політичні противники були під арештом, багато журналістів зазнали переслідувань, громадянські свободи були пригнічені, а національна ідентичність України опинилася під загрозою.

Відтоді, як В. Янукович став Президентом України в лютому 2010 року, ми стали свідками тривожного повернення до тактики Кремля, що нагадує часи радянського режиму.

Протягом останніх тижнів спостерігається хвиля арештів по всій Україні під приводом антитерористичних дій. Письменники і журналісти зазнавали переслідувань, книги і література вилучались з видавництв, а музеї закривались.

Найсумнішим є те, що дії режиму мають вибірковий характер, що призвело до численних арештів і допитів провідників політичної опозиції. Переслідуючи опозиційних політиків Юрія Луценка, Євгена Корнійчука, Георгія Філіпчука, Юлію Тимошенко, нинішній режим демонструє своє антидемократичне та авторитарне спрямування.

Режим В. Януковича намагається переписати історію України, проводячи схоже на політику апартеїду знищення української національної ідентичности, заперечуючи Голодомор як акт геноциду проти українського народу, ліквідовуючи Інститут національної пам'яті, закриваючи Музей Української Народної Республіки та офіційно скасовуючи звання Героя України Степана Бандери.

УККА рішуче засуджує огидне та неконституційне поводження режиму В. Януковича з своїми громадянами та наругу над історією України і національною ідентичністю, і закликає до негайного припинення порушень прав людини і національних прав в Україні.

Виступаючи провідником сучасної демократії і стратегічним партнером України, Сполучені Штати Америки повинні проявити солідарність з українським народом у захисті свободи і громадянської ввічливості.

УККА закликає США і всі волелюбні держави виступити проти антидемократичних дій режиму В. Януковича в інтересах захисту демократії і прав людини в Україні.

„Молодіжна варта" заявила протест

27 вересня 2007 року учасники Форуму молоді України „Молодіжна варта" звернулися до усіх молодих людей України з закликом активізувати діяльність всіх самоврядних форм роботи, вимагати від усіх політичних сил неухильного дотримання своїх передвиборних програм, зобов'язань та обіцянок. Тоді було ініційовано створення громадянської кампанії „Молодіжна варта: молодь за Вами спостерігає!", яка передбачала моніторинґові, контролюючі та мобілізаційні функції. 20 січня до „Свободи" надійшла від „Молодіжної варти" „Заява з приводу об'єднання Міністерства науки і освіти та Міністерства молоді і спорту", яку вміщено нижче.

Ми, громадянська кампанія „Молодіжна варта: молодь за вами спостерігає!" висловлюємо своє несхвалення з приводу об'єднання Міністерства науки і освіти та Міністерства молоді і спорту в єдину структуру. Вважаємо, що такий крок унеможливить ведення нормальної молодіжної політики, унеможливить виконання зобов'язань, даних Вашими політичними силами, щодо молоді. Також наслідком цього кроку стане крайня заполітизованість молодіжної сфери.

Реформи Дмитра Табачника, коли той обіймав ще посаду міністра науки та освіти, довели, що він не враховує реальні потреби й інтереси студентства, молодих науковців та громадських діячів. Чи варто розраховувати на те, що на новій посаді він радикально змінить свою політику й не буде діяти в напрямку виконання зобов'язань Партії Реґіонів та інших партій, яку він сам і представляє?

Ми вимагаємо припинити реформи, що випливають з так званої „політичної доцільности", а не з реальних інтересів наших громадян, вимагаємо припинити шокові експерименти на українській молоді й відновити Міністерство сім'ї, молоді і спорту як окрему установу, або ж підпорядкувати відповідну службу Кабінетові міністрів України. Важливою є не назва „міністерство", а самостійний статус установи та її здатність реально впливати на виконання завдань молодіжної політики.

В іншому випадку діялог між новоствореним міністерством з одного боку і молоддю з іншого або не буде вестися взагалі, або він просто не матиме жодних позитивних наслідків.

Сергій Пархоменко,
член Національного комітету
„Молодіжної варти", Київ

АМЕРИКА І СВІТ

Палата Представників – за скасування реформ охорони здоров'я

ВАШІНҐТОН. — Палата Представників конґресу США, як і очікувалося, висловилася 19 січня за скасування закону про реформу охорони здоров'я, прийняття якого з великими зусиллями домігся в минулому році Президент США Барак Обама. Голосування щодо реформи було призначено на минулий тиждень, але перенесено через замах на члена Палати Представників Ґабріель Ґіфордс. За скасування проголосували 218 членів палати, в основному представники партії республіканців. Реформа охорони здоров'я спрямована на медичне забезпечення 31. млн американців, які раніше такого забезпечення не мали, і може стати найбільшою зміною в системі охорони здоров'я країни за останні десятиліття. Партія республіканців, яка змінила своє становище у Конґресі на проміжних виборах, завжди виступала проти цієї реформи. Тим не менше, політологи, які передбачали позитивне голосування Палати Представників з питання про скасування реформи охорони здоров'я, переконані, що Сенат, в якому демократам вдалося утримати більшість, не піде на настільки радикальний захід. *(„Кореспондент")*

Поранена член Конґресу США Ґ. Ґіфордс залишила лікарню

ТУСОН, Арізона. — Член Конґресу Ґабріель Ґіфордс 21 січня покинула лікарню в Тусоні, у якому близько двох тижнів тому вона отримала кульове поранення в голову. Її переводять в реабілітаційний центр в Гюстоні. Стан Ґ. Ґіфордс покращується, і вона змогла піднятися з допомогою лікарів. Уздовж вулиць Тусону, якими її везли в авті швидкої допомоги на військово-повітряну базу для лету до Тексасу, вишикувалося безліч людей. Нагадаємо, вона була поранена 8 січня під час зустрічі з виборцями, коли на очах сотень присутніх чоловік відкрив вогонь з пістолета. Лікарі попередили Ґ. Ґіфордс, що хоча вона успішно одужує, її лікування триватиме багато місяців. Вони визнали, що ще точно не знають, як позначиться в майбутньому пошкодження її мозку. *(„ЗІК")*

У світі занадто м'яко реаґують на порушення прав людини

НЮ-ЙОРК. — Правозахисна організація „Human Rights Watch" заявляє, що уряди країн і міжнародні інституції не досить тиснуть на держави, котрі порушують права людини. Про це йдеться в щорічному, вже 21-му, звіті організації щодо стану з дотриманням прав людини в світі, оприлюдненому 24 січня. Правозахисники наголошують на тому, що уряди, зокрема країн Евросоюзу, „заміняють тиск на м'якші засоби впливу – такі, як „діалог" і „співпраця". За даними „Human Rights Watch", одним з свіжих прикладів цього є „майже одностайне боягузтво в протистоянні порушенню базових свобод у Китаї". Водночас правозахисники схвалили дії Норвезького Нобелівського комітету за нагородження премією миру ув'язненого китайського дисидента Лю Сяобо, незважаючи на незадоволення з боку Китаю. Ще одним прикладом нездатности відстояти права людини „Human Rights Watch" називає „підлесливий підхід Европейського союзу до Туркменістану й Узбекистану". *(Радіо „Свобода")*

Президент Португалії обраний на другий термін

ЛІСБОНА, Португалія. — Президент Португалії Анібал Каваку Сілва 23 січня обраний на другий термін на виборах, що відбулися за умов економічних проблем у цій країні. Згідно з офіційними результатами, консерватор А.К.Сілва набрав близько 53 відс. голосів, представник правлячих соціялістів Мануел Алеґре – менш як 20 відс. Участь виборців була низькою – менш як 50 відс. Переможець виборів пообіцяв діяти спільно з іншими владними інституціями за умов, коли уряд здійснює заходи економії для зменшення бюджетного дефіциту. „Кандидат на посаду президента не має програми, але має напрямок діяльности. Я буду ґарантом довіри, стабільности і солідарности і здійснюватиму свою діяльність законно, співпрацюючи з усіма органами влади для захисту головних, стратегічних цілей", – сказав А. К. Сілва. Португальський президент здійснює насамперед представницькі функції, але має право звільнити прем'єр-міністра та розпустити парлямент. *(Радіо „Свобода")*

Обірвалось життя провідника Корпусу Миру Р. С. Шрайвера

БЕТЕСДА, Мериланд. — 18 січня у місцевій лікарні в крузі родини на 95-му році життя помер Роберт Сарджент Шрайвер. Він був особливою людиною і присвятив своє життя служінню людям. Будучи чоловіком сестри Президента США Джона Кенеді, протягом 60 років він був частиною клану Кенеді. Саме за правління Дж. Кенеді Р. С. Шрайвер очолив новостворений Корпус Миру. Президент Ліндон Джонсон дав йому прізвисько „Містер бідність", і в 1960-их роках призначив відповідальним за історичну кампанію „Війни з бідністю". Так Р. С. Шрайвер потрапив у політику, і вже у 1972 році, у парі з кандидатом у президенти Джорджем МакҐоверном, кандидував на пост віце-президента США, утім – невдало. Він також є батьком Марії Шрайвер-Шварценеґер – дружини колишнього губернатора Каліфорнії Арнолда Шварценеґера. Разом зі своєю дружиною – Юніс Кенеді-Шрайвер Р. С. Шрайвер заснував Спеціяльну олімпіяду, яка згодом набула міжнародного статусу. А у 1994 році Президент Бил Клінтон нагородив Р. С. Шрайвера найвищою цивільною нагородою – „Президентською медалею свободи". У 2003 році у Р.С. Шрайвера діягностували хворобу Альцгаймера. Та навіть попри це він продовжив служити країні, ставши живим нагадуванням про хворобу та її вплив на життя хворого та його близьких. Улюбленим висловом Р.С. Шрайвера було те, що кожному потрібна допомога, і кожний, хто досяг успіху, отримував допомогу від інших. *(„Голос Америки")*

Президент Білорусі склав присягу на четвертий термін

МІНСЬК, Білорусь. — 21 січня Президент Білорусі Олександер Лукашенко склав присягу на четвертий термін. Він зобов'язався дотримуватись прав людини, незважаючи на те, що його уряд вдався до брутального придушення критиків його політики. Посли европейських держав бойкотували інавгурацію, щоб запротестувати проти рішення О. Лукашенка запроторити до в'язниці політичних опонентів і активістів руху за права людини, які протестували проти контроверсійної виборчої перемоги О. Лукашенка минулого місяця. Стоячи на центральній площі Мінська, О. Лукашенко зобов'язався захищати права людини і свободи всіх громадян, іґноруючи дедалі більшу міжнародну критику його дій. Цього тижня верховний представник Европейського союзу з закордонних справ і політики безпеки Кетрін Ештон дала зрозуміти, що може бути накладена заборона на подорожування білоруських офіційних осіб, якщо уряд не звільнить усіх політичних в'язнів і не припинить переслідування членів опозиції. Американський сенатор-демократ Бен Кардін заявив, що США, Европа та інші мусять вдатися до рішучої відповіді на придушення опозиції в Білорусі після чергових спірних виборів. *(„Голос Америки")*

ЕС критикують за візиту Президента І. Карімова

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Посадовці Европейського союзу (ЕС) змушені були 24 січня виправдовуватися за зустріч з Президентом Узбекистану Ісламом Карімовим на тлі критики з боку міжнародних правозахисних організацій. І. Карімов здійснив свою першу візиту до Брюселю, відколи ЕС зняв санкції, запроваджені проти його уряду 2005 року після брутального придушення урядом заворушень в Андіжані. І. Карімов зустрічався з Президентом Европейської Комісії Жозе Мануелем Барозу та Генеральним секретарем НАТО Андерсом Фоґ Расмусеном. Новина про візиту спричинила невдоволення активістів та узбецьких дисидентів. В останні роки у стосунках Узбекистану з Заходом спостерігається відлига. Країна має кордон з Афганістаном і відіграє важливу ролю для транзиту невійськових вантажів НАТО. Британська газета „Financial Times" цитує чільного европейського посадовця, який каже, що зустріч з І. Карімовим відбувається „надто рано", і що ЕС мав би вимагати більшого поступу від І. Карімова у питаннях прав людини та політичних реформ перш, ніж запрошувати його до Брюселю. *(Бі-Бі- Сі)*

Росіяни хочуть поховати В. Леніна

МОСКВА. — Інтернет-опитування, організоване політиками з правлячої партії „Єдіная Росія", показало, що громадяни країни підтримують ідею поховати тіло Володимира Леніна, що було забальзамоване після його смерти в 1924 році. З понад 250 тис. опитаних дві третини відповіли, що В. Леніна треба поховати в землі. Забальзамоване тіло провідника Жовтневої революції виставлене в мавзолеї на Червоній площі в Москві. Проте один з провідників партії Андрій Воробйов заперечив, що заклики поховати В. Леніна відповідають офіційній програмі партії і є ініціятивою окремих її членів. Прем'єр-міністер Росії Володимир Путін сказав, що це питання мають вирішувати люди. Деякі опозиціонери, в тому числі представники Комуністичної партії Російської Федерації, заявили, що відновлення дискусії про поховання В. Леніна є спробами з боку партії „Єдіная Росія" відволікти увагу електорату від інших проблем. *(Бі-Бі-Сі)*

Світова спільнота вражена терактом на летовищі

МОСКВА. — На найбільшому летовищі Москви „Домодєдово" внаслідок вибуху бомби 24 січня, детонованої терористом-смертником, загинуло щонайменше 35 осіб. Ще принаймні 145 людей отримали поранення.

Очевидці свідчать, що злочин був скоєний людиною, яка пронесла валізу з вибухівкою в один з терміналів „Домодєдова". Серед постраждалих від теракту на летовищі „Домодєдово", чиє громадянство встановлено, – 12 громадян з Европи і країн СНД.

За даними Міністерства надзвичайних ситуацій Росії (МНС), серед госпіталізованих – по одному громадянинові Великобританії, Німеччини, Італії, Словаччини, Сербії та Франції. Крім цього, у списку значаться троє представників Таджикистану, двоє громадян Молдови, а також громадянин Узбекистану. Покищо не встановлено громадянство 57 осіб.

МНС Росії також оприлюднило попередній список загиблих під час теракту, який був складений за виявленими документами. Ще не встановлені особи дев'яти жертв. Серед загиблих значаться два громадяни Великобританії, а також по одному громадянинові Болгарії, Німеччини, Киргизстану, Таджикистану, Узбекистану та України.

Як повідомили в Міністерстві здоров'я та соціяльного розвитку Росії, після теракту на стаціонарному лікуванні перебувають 110 осіб, з них у важкому і вкрай важкому стані – 43 особи.

Летовище „Домодєдово" не несе відповідальности за вибух, заявила 25 січня речниця летовища Олена Галанова. Всіх вимог авіяційної безпеки служби летовища дотримувалися.

Президент Росії Дмитро Медвєдєв назвав вибух терористичним нападом і пообіцяв, що винні будуть знайдені та покарані. Він також наказав посилити заходи безпеки на всіх транспортних вузлах Росії.

Світові провідники осудили напад. Президент США Барак Обама назвав теракт приголомшуючим, а Генеральний секретар ООН Бан Кі-Мун заявив, що обурений цією атакою. *(„Голос Америки", Радіо „Свобода")*

Президент...

(Продовження зі стор. 1)

впевненим оптимізмом і відвагою запевнив американський народ у кращому майбутньому та підкреслив, що існуюча криза – явище тимчасове, й буде подолана. Водночас він пристрасно закликав політичні партії до співпраці та політичного партнерства в розділеному Конґресі США.

Цього року Президент зосередив свою увагу на економіці, зокрема на створенні нових місць праці. Він підкреслив, що нововведення, освіта і розбудова інфраструктури, на його думку, будуть основними чинниками майбутнього економічного розвитку та зросту Америки.

Іншодумання та дискусії є важливими чинниками демократії. Все ж таки трагедія 8 січня в Тусоні штат Арізона, де сталася стрілянина, в якій 22-річний Джаред Лофнер тяжко поранив жінку-конґресмена від демократів Ґабрієл Ґіфордс та ще 12 осіб і вбив шістьох, вказала, що, незважаючи на політичні розбіжності, „ми є частиною американської родини, – сказав Б. Обама, і від нас залежить те, чи, сидячи сьогодні разом, ми зможемо разом працювати завтра на добро нашої країни та її народу“.

Всупереч традиції, багато суперників з Демократичної та Республіканської партій сиділи разом у залі під час промови Президента, а не окремо, як зазвичай. Це було покликано продемонструвати єдність – особливо після того, як розгорілася суспільна дискусія про аґресивність міжпартійної американської політики. Ту дискусію вивела на національний рівень саме згадана стрілянина.

Б. Обама почав свою промову з віддання шани Ґ. Ґіфордс. Місце Ґ. Ґіфордс у Конґресі залишилося порожнім. Родичі декого з загиблих сиділи поруч з Першою лейді Мішель Обамою.

Президент сказав, що стрілянина нагадала громадянам США, що вони „поділяють спільні надії“.

Після виборів у листопаді обидві партії поділяють відповідальність за врядування, і люди хочуть, аби вони працювали разом – заради майбутнього, США має прийняти „виклики, які формувалися вже десятиліттями“, – підкреслив Б. Обама.

Б. Обама пропонує інвестувати державні гроші та зусилля в освіту та науку, у те, щоб започаткувати у США нові високотехнологічні проєкти, які повернуть з-за кордону в Америку робочі місця і закладуть фундамент нового економічного розквіту країни. Він оголосив доволі амбітну мету на час свого президентства: шляхом розвитку науки та технологій зберегти і закріпити домінуюче становище американської економіки у світі. „Зараз головне не те, хто саме переможе на наступних виборах. Схаменіться, ми ж щойно лише мали вибори. Головне те, чи робочі місця і нові підприємства з'являться у нашій країні чи десь в іншому місці. Вирішується доля того, чи ми збережемо наше провідництво“, – сказав Б. Обама у своїй промові.

Президент заявив, що люди втомилися від політичної колотнечі і хочуть бачити від влади результат. „Своїми бюлетенями американський народ визначив, що управління цією країною буде в руках обох партій. Відтепер нові закони будуть прийматися лише за підтримкою і демократів, і республіканців. Ми будемо рухатися вперед разом, або не будемо рухатися взагалі. Виклики, які стоять перед нами – більші, ніж партійні інтереси, і більші, ніж політика загалом“, – заявив він.

Президент дав чітко зрозуміти, що США опинилися перед загрозою втрати своїх позицій у світі. І якщо не діяти рішуче та негайно, то країна опиниться на узбіччі проґресу. „Пів століття тому Радянський Союз першим запустив у космос космічний апарат „Спутнік“. Ми тоді і гадки не мали, як ми обженемо СРСР і дістанемося до Місяця. Ми не мали технологій, не було навіть аґентства НАСА. Але, інвестувавши у дослідження та освіту, ми не лише обігнали Радянський Союз – ми започаткували хвилю інновацій, яка створила нові підприємства і мільйони робочих місць. Сьогодні для нашого покоління настав момент запуску „спутніка“, – сказав Президент. Він закликав винаходити більше, навчати більше і будувати більше, ніж решта світу.

Серед іншого, Б. Обама відзначив покращення стосунків з Росією та Індією і закликав Конґрес ухвалити нещодавно підписану угоду про вільну торгівлю з Південною Кореєю. Він закликав до дій з метою зменшення дефіциту і наголосив на викликах з боку таких нових конкурентів, як Індія та Китай.

Б. Обама погодився з необхідністю скорочення видатків і пропонував законодавцям заморозити на п'ять років усі ті витрати, що не заторкують національної безпеки, державного медичного страхування „Medicare“ та інших необхідних асиґнувань, а також протягом п'ятьох років урізати на 78 млрд. дол. видатки Пентаґону, відповідно до пропозиції міністра оборони Роберта Ґейтса.

„Єдиний шлях до того, щоб дати собі раду (зі зменшенням дефіциту), – це вилучити надмірні витрати всюди, де ми їх знаходимо: у внутрішніх видатках, в оборонних, в охороні здоров'я, у втратах через усілякі лазівки до скорочення податків“, – заявив Б. Обама.

Б. Обама підкреслював героїчні дії та успіх американських вояків в Іраку, де створено новий уряд, згадав про Афганістан, де коаліція військ НАТО на чолі з американцями неухильно і дедалі успішніше долає опір ісламістських терористів руху „Талібан“. Він говорив про провокації з боку північнокорейського режиму, вимагав демонтува-

(Закінчення на стор. 9)

Уточнення

В жалібному повідомленні про смерть Валеріяна Ревуцького (ч. 2) його ім'я подане „Валер'ян“, тоді як сам він називав себе Валеріяном. Також 30 грудня 2010 року у Ванкувері відбулись церковні похоронні відправи, а самого похорону ще не було.

* * *

До статті Ляриси Курилас „Пояснювальна записка: пам'ятник жертвам Голодомору“ (ч. 1) помилково додано останній параграф, який насправді не належить до пояснювальної записки автора, а є редакційним коментарем, який повинен був бути відповідно зазначений.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА

Діяспора й Україна: взаємодія у добу ґльобалізації

Д-р Леонід Рудницький

У заголовку моєї статті поставлено на перше місце іменник „діяспора“, тому що подані нижче міркування передусім стосуватимуться саме українців, які проживають поза межами України, зокрема в так званій західній діяспорі, себто переважно в США, Канаді та в Західній Европі.

Термін „діяспора“ походить з грецької й означає – розпорошення чи розсіяння, первісно цей термін відносився до еміґрації євреїв після Вавилонської неволі; у нашій мові його вживається віднедавна. Перед тим ми колективно називали себе еміґрацією. Жартівливий вислів з тих недавніх часів: „Тяжко жити на еміґрації!“. Варто застановитись над семантичними різницями у цих словах, і при тому надати їм якесь, хоч би й умовне, визначення.

Сьогодні, в добі ґльобалізації, поодинокі діяспори відіграють вагому ролю: цілий світ – від Афганістану до Ямайки – складається з діяспор, вони є одним з чинників ґльобалізації, котра може передувати створенню єдиної людської раси. Напрошується тут мимоволі концепція „ґльобального села“, яку створив Маршал МекЛуен, а ще до того часу була відома романтична концепція німецького поета Клеменса Брентано, що він її зформулював словами: „Alles ist ewig im Innern verwandt“ (Все є вічно пов'язане внутрішньо).

Цю внутрішню пов'язаність українських поселень варто скріплювати, а для цього доконечною є солідарність і консолідація сил українських діяспорних громад на Заході.

Додам також, що більшість заторкнених тут проблем знайшли своє висвітлення під час III Міжнародного конґресу „Діяспора як чинник утвердження держави Україна у міжнародній спільноті: сучасний вимір, проєкція в майбутнє“, що відбувся у Львові 23-25 червня 2010 року і був організований Міжнародним інститутом освіти, культури та зв'язків з діяспорою Національного університету „Львівська Політехніка“, у співпраці з Світовим Конґресом Українців та іншими українськими громадськими організаціями й установами.

Усього в конґресі взяло участь понад 400 осіб з усіх реґіонів України та з 28 країн світу, а відкриття цього важливого зібрання поблагословили представники християнських Церков України: Владика Йосиф Мілян – голова Пастopально-Місійного відділу Української Греко-Католицької Церкви, Єпископ-помічник Київський; митрофорний протоієрей Ярослав Ощудляк – ректор Львівської православної богословської академії Української Православної Церкви Київського патріярхату та Архиєпископ Мечислав Мокшицький – Митрополит Львівський Римо-Католицької Церкви.

На завершення III Міжнародний конґрес прийняв ухвалу, в якій зокрема зазначив:

„Сучасні реалії характеризуються функціонуванням потужних діяспор світу, серед яких одне з чільних місць займає українська діяспора. Українська діяспора – важливий економічний, інтелектуальний, культурний і політичний ресурс української держави. Для розбудови демократичної заможної України та для утвердження її позитивного образу у світі необхідна синерґія, яку можна досягти, поєднуючи капітал знань та можливостей українських громад як в Україні, так і за її межами.

Співпраця з закордонним українством та його підтримка повинні бути пріоритетами зовнішньополітичної діяльности держави Україна.

Українська держава зобов'язана захищати і відстоювати права закордонних українців, а також – громадян України, які тимчасово знаходяться за її межами.

Згідно з енциклопедіями, українська діяспора – це збірне визначення української національної спільноти, яка проживає поза межами етнічної української території, та почуває певний духовний зв'язок з Україною. Визначення слова „еміґрація“ в різних енциклопедіях дуже подібне, майже те саме. Гасло „Українська еміґрація“ у т.зв. „Вікіпедії“ входить в окреслення поняття „діяспора“, але, на мою думку, є одна суттєва різниця. Іміґрація – це в першу чергу процес, щось тимчасове, перехідне; діяспора натомість – це вже явище більш постійне, перманентне. „Діяспорники“, якщо можна вжити такий термін, – це люди, котрі вже пустили коріння у землю, на якій вони поселися. Іміґрація творить діяспору, чи радше перетворюється в діяспору і, якщо вона продовжується, постачає їй нові сили, то відновляє її сутність, при тому змінює дещо її характер. Ми, себто люди мого віку, котрі прибули сюди після Другої світової війни, були колись іміґрантами, але сьогодні, у великій мірі, вже не вважаємо себе ними, не кажучи вже про наших дітей чи онуків, які – цілком закономірно й природно – ніколи себе й не почували іміґрантами.

Гадаю, не зашкодить визначити чітко, хто ми є, як ми себе бачимо, як нас інші мешканці країн, у яких ми знаходимося, бачать, і як на нас дивиться Україна.

Цю тематику розглядали науковці діяспори ще до проголошення Незалежности України. Як приклад, можна згадати ґрунтовну працю Радослава Жука „Проєкт розбудови української діяс-

(Закінчення на стор. 11)

Про автора:
Д-р Леонід Рудницький – професор Ля Саль університету у Філядельфії, академік Національної Академії Наук України, президент Світової Ради Наукових Товариств ім. Шевченка.

Дивна тиша довкола Меморіялу

7 січня „Свобода" оприлюднила опис п'яти проєктів пам'ятника жертвам Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні, який має постати у Вашинґтоні. Встановити такий пам'ятник дозволив Конґрес США у січні 2006 року. У 2008 році, після розгляду численних пропозицій, було вирішено надати місце для пам'ятника на перехресті двох вулиць з числа головних маґістралей столиці. Місце меморіялу освятили предстоятелі Української Католицької Церкви і Української Православної Церкви в США за участи Катерини Ющенко – дружини тодішнього Президента України, дипломатів, представників української спільноти.

У жовтні 2009 року уряд України виділив 5 млн. грн. на спорудження пам'ятника, а Міністерство культури і туризму України оголосило конкурс на найкращий проєкт пам'ятника. В конкурсі взяли участь 52 мистці, а їхні проекти оцінювало журі в складі 18 знавців-професіоналів з України і чотирьох – з Північної Америки, які відібрали п'ять найкращих проєктів. На цьому будь-який розголос про дальшу долю меморіялу припинився. Висліди конкурсу не були офіційно оголошені, про початок робіт вже майже рік нічого не чути.

Щоб привернути увагу громадськости до цієї проблеми, редакції тижневиків УНСоюзу видрукували статтю Алли Роджерс про схвалені проєкти, яка й була опублікована 5 грудня 2010 року в „Українському тижневику" і 7 січня – у „Свободі".

Отже, читачі тижневиків тепер мають уявлення про найкращі проєкти. Але з п'яти пропозицій має бути відібрана лише одна. І в цьому пункті мовчання урядових чинників України викликає занепокоєння. Проблема полягає у тому, що виділена під забудову ділянка має бути використана у визначений термін – до 2013 року. Якщо до цього часу пам'ятник не постане, площу буде відібрано для інших цілей.

Під час зустрічей з представниками провідних українських організацій, зокрема з президентом Українського Конґресового Комітету Америки Тамарою Ґалло-Олексій і директором Української Інформаційної Служби Михайлом Савковим Посол України в США Олександер Моцик запевнив, що встановлення пам'ятника в столиці США має для України пріоритетне значення. Приємно це чути, але без конкретних дій, без визначення конкретного проєкту, без фінансування найкращі обіцянки залишаються порожніми словами.

Час наглить, пам'ятник необхідно встановити до 80-річчя Голодомору, яке настане у 2013 році. Виникає побоювання, що новий уряд України з остраху перед неґативним реаґуванням Росії зволікає з цією справою, яка тепер стала також справою не тільки закордонного українства, а й уряду США.

Ознайомлення з схваленими проєктами схиляє громадську думку до проєкту Ляриси Курилас „Поле пшениці". По-перше, цей проєкт якнайкраще відповідає вимогам великого міста, привертає увагу і набирає значення міського символу. По-друге, він промовисто передає суть великої народної трагедії – смертоносного голоду в країні, яка була відома, якй житниця Европи. По-третє, проєкт надає можливість проведення на цьому місці зібрань.

Спорудження Меморіялу вимагає громадської опіки, настійного клопотання перед урядовими чинниками України про важливість вшанування пам'яті жертв великого злочину проти українського народу. У цій справі доречні листи до урядовців України, особисті зустрічі з ними у цій справі.

Пам'ять кличе до дії!

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Газета заснована у 1893 році
Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net
Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

СІЧЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Універсал закликав до оборони

28 січня 1919 року в Києві було оприлюднено Універсал Трудового Конґресу України „До українського народу!". У ньому зокрема було сказано: „Ми – представники трудового народу України, її робітництво і селянство, зібравшись у столичнім городі – Києві і обговоривши най-важніші потреби українського трудящого люду, постановили в цей тяжкий час, коли на Україну з усіх боків нападають вороги нашої волі, доручити й надалі до слідуючої сесії Конґресу Трудового Народу України вести державну роботу Директорії, яка підняла повстання проти гетьмансько-панської самовласти і заслужила своєю щирою революційною діяльністю повне довір'я селянства і робітництва".

Трудовий Конґрес став вищим тимчасовим законодавчим органом Української Народної Республіки в період Директорії УНР після повалення влади гетьмана Павла Скоропадського.

Конґрес відбувся у Києві 23-28 січня 1919 року, після чого члени Трудового Конґресу роз'їхались у міста, повіти і волості, щоб допомогти в обороні України від ворогів. Вся вища влада в Україні на час цієї перерви була передана Директорії, котру доповнив представник від Наддністрянської України (Галичини, Буковини і Закарпаття), акт з'єднання з якою було затверджено на першому засіданні Конресу 24 січня 1919 року.

Конґрес утворив комісії – оборони республіки, земельну, освітню, бюджетову, закордонних і харчових справ. Виконавчу владу мала Рада народних міністрів, яка відповідала за свою працю перед Трудовим Конґресом, а на час перерви – перед Директорією.

Владу на місцях здійснювали представники уряду, які працювали в тісному контакті і під контролею повітових і губернських Трудових рад, котрі складалися пропорційно з представників селянства і робітництва.

Уряд разом з комісіями мав підготувати закон для виборів Всенародного парляменту Незалежної Соборної Української Республіки. В Універсалі було заявлено: „З усіх боків цілости і незалежности Української Народної Республіки загрожують сильні держави. Для того, щоб не повторилося наше давне лихо, Конґрес Трудового Народу України кличе всіх синів трудового селянства і робітництва на боротьбу за землю і волю. Нехай узнають всі сили, які нас нападають, що український народ уміє не тільки скидати катів та тиранів, але й уміє будувати свою Республіку і може всією силою непохитно й неухильно обороняти своє право порядкувати самим собою".

І далі: „Захват Московським большовицьким військом нашої землі може привести до приходу нових чужоземців, які тільки й ждуть того часу, коли на Україні запанує більшовицьке безладдя, щоб напасти на розбиту, зруйновану і пограбовану Україну. Не тільки протестами, але й оружною силою трудове селянство й робітництво покаже, що український народ не потерпить над собою насильства і кривди".

Конґрес трудового народу як найвищий орган влади був обраний громадянами УНР віком від 21 року. В його складі були 593 делеґати від Київщини, Поділля, Харківщини, Херсонщини, Волині, Чернігівщини, Полтавщини, Катеринославщини, Таврії, Холмщини, Підляшшя, Поліської округи, Західньо-Української Народної Республіки, від професійних організацій, Всеукраїнського залізничного з'їзду і Всеукраїнського поштового з'їзду. Вибори відбулися 12-15 січня 1919 року.

Заплановане на 19 січня 1919 року відкриття Конґресу через неприбуття частини делеґатів було перенесене. Конґрес розпочався 23 січня в оперному театрі. До Конґресу було обрано всіх членів Директорії УНР, крім Симона Петлюри, котрий як представник військової влади не виставляв своєї кандидатури. Охорону забезпечував відділ січових стрільців. У ході роботи Конґресу більшість делеґатів висловилася проти встановлення в Україні радянської форми правління.

28 січня делеґати схвалили текст резолюції про владу як проєкт тимчасової Конституції України. В цьому документі оголошувалось про вимушене припинення діяльности Конґресу через наступ російських військ на Київ. Було підкреслено потребу негайної всенародної боротьби за самостійну УНР проти інтервенції радянської Росії. Було заявлено право українського народу бути представленим на Паризькій мирній конференції 1919-1921 років, та протест проти російського більшовицького наступу на Україну.

Ухвалена більшістю резолюція згодом була опублікована як „Закон про тимчасову владу в Українській Народній Республіці".

Після відступу Директорії УНР і уряду з Києва внаслідок більшовицького наступу комісії Конґресу проводили засідання та брали участь у спільних нарадах Директорії УНР та Ради міністрів у Вінниці, Рівному, Кам'янці-Подільському. Протягом весни-літа 1919 року комісії Конґресу поступово втрачали вплив на державне життя УНР.

11 липня 1919 року у Кам'янці-Подільському на спільній нараді членів комісій була прийнята постанова про припинення їхньої роботи.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Маніпуляції Петра Симоненка

У переддень Нового року провідник комуністів України Петро Симоненко скликав в Центральному будинку професійних спілок, що у Києві на Майдані Незалежності, журналістів з усіх реґіонів на зустріч медіа-клюбу „На власний погляд".

П. Симоненко розповів журналістам про те, що він „ще на початку так званої незалежности знав, до чого призведе розвал СРСР: до злиднів, вимирання населення, розвалу економіки". Він лякав майбутніми катаклізмами, які обов'язково впадуть на Україну, якщо „народ України" не схаменеться і не буде голосувати за комуністів".

Провідник комуністів легко маніпулював цифрами і фактами, коли це йому було треба. Він заявив, що за роки Незалежности в Україні вмерло 7 млн. осіб. А у Верховній Раді він не раз заявляв, що з України виїхали на заробітки 7 млн. громадян. То виїхали чи вимерли? Бо це не одне і те ж…

П. Симоненко порадив присутнім давати людям таку правду, яка їм потрібна. Я спробував нагадати, що правда може бути лише одна, чим дуже його роздратував. Він почав доводити мені і іншим присутнім, що є різні правди, що є Україна бідних і Україна багатих. На мою думку, Україна одна, але в ній живуть бідні і багаті, комуністи і націоналісти.

Коли ж я, під невдоволені погляди організаторів зустрічі, запитав про те, чи вже, нарешті, комуністи при владі, П. Симоненко відповів: „Ми у Верховній Раді серйозно налаштовані на те, щоб впливати на представників потужного капіталу. Ми активно впливаємо на національний капітал, щоб він не об'єднався з компрадорським. Коли вони підуть на союз, ми вийдемо з більшости". Якщо перевести це на звичайну мову, то національний капітал за П. Симоненком орієнтований на Росію, а компрадорський – на Захід. Якщо вони об'єднаються, то, на переконання головного комуніста України, орієнтований на Росію капітал програє, а цього, на його думку, допустити аж ніяк не можна.

П. Симоненко не посоромився повідомити журналістів, чиї інтереси він обстоює в парляменті. Як на мене, це не схоже на національні інтереси.

Не дивно, що „українські" комуністи обстоюють впровадження російської мови як другої державної, встановлюють пам'ятники Йосифові Сталінові, який несамовито знищував українців, підтримують у всьому міністра-антиукраїнця Дмитра Табачника і не визнають Голодомор геноцидом української нації. Головний „оборонець трудящих" ходить у коштовних закордонних костюмах з новою молодою жінкою на зібрання найбільших багатіїв України, їздить у закордонних автах, живе в дорогих апартаментах.

Лицемірство і зрада власних переконань, якщо вони були, не дають об'єктивно оцінити ні свою поведінку, ні наслідки таких дій.

Олександер Вівчарик,
Київ

Захистимо права українців в Угорщині

Настав нелегкий час для України і закордонних українців. Наступ йде не тільки в Україні і Росії, а й в Угорщині.

9 січня відбулися вибори до Державного органу самоврядування українців Угорщини, які засвідчили, що почалася потужна спроба дискредитації українців Угорщини. На виборах вчетверте кандидувало Товариство української культури в Угорщині.

Проте так звана організація „Київська Русь", зловживаючи угорськими законами про вибори до самоврядувань національних меншин, виставила своїх кандидатів, які не те що не українці, а не мають найменшого відношення до української культури. У жовтні 2010 року вони створили місцеві українські самоврядування в тих селах, де за переписом населення немає жодного українця.

І тепер на виборах до Державного самоврядування вони висунули своїх кандидатів проти нашого товариства.

За результатами виборів з Державного самоврядування українців Угорщини випало вісім українців – засновників нашого товариства. Тепер у нас є 13 депутатів, а тих, хто підтримує підозрілі структури – вісім. Вони не тільки дискредитують українство, а й відверто виступають проти незалежности України.

Ми неодноразово зверталися до офіційної влади з вимогою захистити українців Угорщини. Нам обіцяли, але нічого не зробили. Розуміючи складність ситуації, яка загрожує українській громаді в Угорщині, звертаємось до усіх, хто вірить у силу підтримки, нашу згуртованість та справедливість, з проханням написати листа до прем'єр-міністра Угорщини і передати в Посольство Угорщини вашої країни проживання. Зробити це треба офіційно зі своїми активістами (п'ять-10 осіб).

Дуже важливо, щоб угорська держава зрозуміла, що ми не одні, що українці всього світу згуртовані і є світовою силою.

Ярослава Гортяні,
голова Европейського
Конґресу Українців,
Будапешт, Угорщина

Це буде нова неволя для України

Прем'єр-міністер Росії Володимир Путін закликав Україну вступити до Митного союзу. Вістка про це вразила моє серце.

Це буде новий Переяслав і довга неволя для українців. Росія бачить, що без України вона стане бідною державою на перехресті Европи і Азії, де у минулому було уярмлено багато народів, які жорстоко контрольовано з Москви залізною рукою і алькоголем. Усі ми пам'ятаємо, що діялося в СРСР. Росіяни живуть у XXI ст., але думають категоріями XII ст.

У росіян філософія одна – усі повинні працювати для них.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

Тяжко, але не безнадійно

Вже майже 20 років після проголошення незалежности Україна намагається знайти вихід з складних обставин, зумовлених нашою трагічною історією і сучасною геополітичною ситуацією. Як відомо, вплив на нашу дійсність мали наші історичні сусіди – Польща на Заході і Росія на Сході. У висліді довгого історичного процесу, як звернув увагу письменник Юрій Липа, Україна існує „на грані двох світів". Також, як писав наш психолог Богдан Цимбалістий, на нашу дійсність впливає брак державницького досвіду, або „тавро бездержавности".

Приглянувшись до сьогоднішньої України, завважуємо стан, який не існує в жодній іншій державі: там діють чотири християнські Церкви, три націоналістичні угрупування і понад 150 політичних партій.

Як відомо, головними Церквами є: Українська Греко-Католицька Церква, Православна Церква Київського патріярхату, Українська Автокефальна Православна Церква і Православна Церква Московського патріярхату.

Наші сусіди Польща і Росія мають по одній головній Церкві. В Польщі це Римо-Католицька Церква, в Росії – Православна Церква Московського патріярхату. Століттями Росія використовувала Церкву як знаряддя і аґентуру своєї закордонної політики. Сьогодні це продовжується.

Ми були свідками такої дивовижі в час інавґурації Президента Віктора Януковича, коли він складав присягу перед Патріярхом чужої держави.

В Україні діють три націоналістичні угрупування: Організація Українських Націоналістів (революціонерів), Організація Українських Націоналістів (державників) і Конґрес Українських Націоналістів. В минулих кількох місяцях можна було завважити позитивне явище їхньої співпраці. На жаль, забагато є малих політичних партій.

Як відомо з преси, центральна виборча комісія зареєструвала в час минулих виборів понад 150 їх. Такого чуда немає в жодній іншій державі. Такий стан доводить до загального політичного паралічу. Ми бачили це в час виборів 31 жовтня, коли велика кількість виборців натискала так звану „третю кнопку".

Які причини доводять до такого стану? В першу чергу це наша трагічна історія. Протягом століть Росія, використовуючи релігійні впливи, тенденційну освіту і комуністичну ідеологію, спотворювала нашу збірну духовність.

Також деякі неґативні риси нашого національного характеру є на перешкоді до формування толерантности і співпраці. В минулому і тепер політичні діячі закликали і продовжують закликати до єдности, але рівночасно вважають, що єдність найкраще можна осягнути під їхнім проводом.

В минулому Микола Костомаров, а в XX ст. Володимир Янів і Олександер Кульчицький звернули увагу на типові риси нашого національного характеру, які унапрямлюють нашу дію. М. Костомаров наголошував, що в українців питоменним є індивідуалізм. Наприклад, українське поняття громади відрізняється від російського поняття „мір". В росіян „мір" наголошує збірноту в рамках колективізму.

Етнопсихологи В. Янів і О. Кульчицький зробили вагомий вклад в розуміння нашої збірної вдачі. В своїх працях вони проаналізували такі риси характеру, як „кордіоцентричність" і „віґоцентричність", котрі можна було завважити в українців протягом історії.

Кордіоцентричні характери кермуються в своїх діях більше почуваннями, ніж холодним розсудком. В критичних хвилинах життя вони є сентиментальними і героїчними. Неґативною рисою нашого національного характеру можна вважати еґоцентричність або самолюбство, котре завжди було на перешкоді толерантности і солідарности.

Загальновідомо, як княжі і боярські сварки і непорозуміння неґативно впливали на Київську і Галицько-Волинську держави. У час Визвольних змагань 1918-1921-их років також панували отаманщина і анархізм.

Одначе, слід також пригадати, що неґативні риси національної вдачі не є абсолютно незмінними. У цей трудний для України час згадаймо про дві події, котрі дають запевнення кращого майбутнього. Тут маю на думці „революцію на ґраніті" і Помаранчеву революцію.

Учасники тих подій були надхнені ідеалізмом борців, котрі в підвалах Луб'янки, копальнях Воркути „без надії таки сподівались" і своєю вірою, витривалістю і жертвенністю клали підвалини незалежности України. Сьогоднішня дійсність вимагає нових зусиль, нового героїзму, нового підходу для розв'язання конкретних завдань державотворення.

Сьогодні доцільно пригадати слова Олеся Гончара, котрі він виголосив на відкритті установчого з'їзду Народного Руху України: „Якщо після всього, що Україна зазнала, якщо після поколінь розстріляних, депортованих, замучених по тюрмах і концтаборах народ іще зберіг себе, якщо наш Дух не занепав і воля до життя не зникла, якщо сьогодні на зміну тим, що були, стають до дії до праці нові покоління роботящих, безстрашних, здатних піднестися до найвищої єдности душ, то віриться, – такому народові жити".

Іван Головінський,
Сомерсет, Ню-Джерзі

Товариство „Рух – допомога незалежній Україні" завершило діяльність

ЧИКАҐО. – 4 грудня 2010 року відбулися загальні збори Товариства „Рух – допомога незалежній Україні", на яких заслухано звіт про довголітню діяльність від грудня 1989 року до грудня 2010 року. Було вирішено працю завершити.

Перші установчі збори Товариства відбулися 30 грудня 1989 року, через день після зустрічі з відомим правозахисником Євгеном Сверстюком. Було обрано першу управу Товариства сприяння Народному Рухові України, який, зі зміною політичної ситуації в СРСР, став Рухом допомоги незалежній Україні в Чикаґо.

Головою було обрано відомого громадського діяча, св. п. д-ра Богдана Ткачука. Його провідництву, у тісній співпраці з екзекутивним заступником проф. д-ром Василем Маркусем, Товариство завдячує творчу, успішну діяльність. Активними членами управи були д-р Ахіль Хрептовський, Дарія Ярошевич, Святослав Личик, д-р Василь Трухлий. Секретарями були Зена Бігун і Дора Турула, скарбниками – Іванна Гарасовська й Роман Заяць, а членами правління – Ярослав Ганкевич, Орися Гарасовська, Олексій Коновал, Юліян Куляс, д-р Пилип Демус, Олег Сацюк, Іванна Ґорчинська.

Велика чиказька громада завжди вирізнялася організованістю, патріотизмом і жертовністю на національні, культурні, релігійні та харитативні цілі.

Декларації, спершу про суверенітет України 1 грудня 1990 року, згодом про незалежність та відновлення державности (24 серпня 1991 року), надихнули громаду ентузіястичним оптимізмом і запалом до праці. Перед нею була велика мета – державотворення українського народу на землях батьківщини. Товариство виявило готовність співпрацювати, підтримувати, допомагати молодій відродженій українській державі, щоб бути діяспорними членами того світлого процесу, що відбувався в Україні.

Понад 350 осіб стали його членами. Товариство мало постійні зв'язки з діячами в Україні, підтримувало матеріяльно їхню працю, висилало великі дотації на політичну, культурно-освітню діяльність. Товариство запрошувало українських діячів до Чикаґо з доповідями на актуальні теми, пов'язані з тим творчим процесом, що відбувався в українській державі.

Фінансову основу діяльности становили пожертви громади, членські внески, а також щорічні різдвяні концерти під гаслом „Колядуємо Україні", які відбувалися до 2006 року (в 1993 році передано прибуток з концерту Товариству приятелів Генерального консульства України в Чикаґо. Концерти відбувалися в катедрі св. о. Миколая. Слухачі, крім вступного датку 5 дол., складали свої добровільні пожертви.

Успіх концертів забезпечила співпраця світських і церковних хорів усіх християнських конфесій, хору Спілки Української Молоді, хору учнів школи св. о. Миколая та хору наймолодших пластунів і пластунок. Під час Помаранчевої революції сотні учасників концерту підписували привіт, який з датком 10 тис. дол. було переслано до Президента Віктора Ющенка та його дружини Катерини.

На загальних зборах 2002 року головою Товариства замість д-ра Б. Ткачука, якого нагороджено титулом Почесного голови, головою став С. Личик, першим його заступником – д-р Ю. Куляс, секретарем – І. Ґорчинська, скарбником – І. Гарасовська, членами управи – Анатолій і Люба Коломийці, Анна Кузик, Микола Домашевський, Марія Гром'як, Олексій Коновал, Ірина Камінська, Контрольну комісію очолив Я. Ганкевич, членами стали Р. Заяць і Ліда Ткачук.

З плином часу змінилися обставини в Україні. Запал Товариства поволі погасав. Останній концерт „Колядуємо Україні" відбувся 29 січня 2006 року.

Ще в 1991 році постав у Ню-Йорку Координаційний Комітет Допомоги Україні (ККДУ), і чиказький Рух був його членом, а д-р Б. Ткачук і д-р В. Маркусь були членами його управи і їздили на засідання.

Крім Чикаґо, ще 17 осередків в Америці були членами ККДУ. Вони допомагали Україні під час виборів, надавали допомогу школам, курсам українознавства, студіюючій молоді, включилися в акцію україніазції Збройних сил України, пам'ятали про дітей і сиріт з нагоди дня св. Миколая, Різдвяних і Великодніх свят.

На зборах 4 грудня 2010 року про фінанси Товариства звітувала І. Гарасовська. Вона подала суму прибутків, які за час діяльности становили 793,796 дол. Витрати на різні потреби в Україні дійшли до суми 779,206 дол., а решту, яка була на конті Руху (14,590 дол.), передано на працю Фундації Українського геноциду у Чикаґо.

Так завершилася в Чикаґо понад 20-річна діяльність Товариства „Рух – допомога незалежній Україні".

Іванна Ґорчинська

ПОСТАТІ

З когорти безсмертних

Мирослав Онишкевич

У найближчі тижні маємо нагоду і патріотичний і обов'язок згадати добрим словом одного з когорти безсмертних вояків Української Повстанської Армії – Мирослава Онишкевича –„Ореста".

Він народився 26 січня 1911 року в місті Угневі, Рава-Руського повіту на Львівщині. Там закінчив початкову школу і вже в юних роках активно працював в молодіжних українських організаціях.

Закінчивши технічну школу в Ковлі, якийсь час служив у польському війську і вже там був арештований за підпільну працю.

Вийшов з в'язниці щойно по трьох роках з нагоди амнестії після смерти Йозефа Пілсудського в 1935 році і повернувся до Угнева, де працював в адвокатській канцелярії д-ра Івана Козака. В 1936 році одружився з Стефанією Зварич, а в 1937 році народився їхній син Володимир.

В 1938 М. Онишкевич з родиною переїхав з Угнева до Львова, де позірно провадив крамницю, а фактично вона була зв'язковим пунктом Організації Українських Націоналістів. Був це тяжкий період в житті українського народу – роки пацифікації.

На терені Холмщини, Підляшшя і Волині польське військо руйнувало українські церкви, школи, українських патріотів ув'язнювало в Березі Картузькій.

З початком Другої світової війни М. Онишкевич як активний член ОУН включився у похідні групи і на сході України провадив політичну роботу – аж до 1943 року. Повернувшись в Західню Україну, під псевдами „Білий", „Богдан", „Олег", „Орест" діяв як один з командирів УПА, одночасно виконував обов'язки шефа штабу Військової округи „Буг". Як розповідав мені мій вуйко Миколай Стех – „Чорний", який служив у сотні „Ореста", був то справжній лицар визвольної боротьби.

В 1944 році рідний брат „Ореста" Тарас – „Галайда", який був командиром куреня УПА, загинув геройською смертю в бою з польською Армією Крайовою біля Посадова. Був це для „Ореста" дуже тяжкий удар долі, але ця болюча втрата не зламала бійцівського характеру „Ореста".

Вже у березні 1945 року отримав звання майора, Головне командування УПА призначило його командиром VI Військової округи УПА „Сян".

З наближенням фронту „Орест" працював у Головному штабі УПА, отримав звання полковника і був призначений командиром Військової округи УПА в Закерзонському краї.

Коли у квітні 1947 року розпочалася акція „Вісла" і на терен Закерзоння було спроваджено понад 20 тис. озброєного польського війська, це ускладнило зв'язки упівського підпілля. До тих обставин давалася взнаки хвороба: М. Онишкевич тяжко хворів на легені. На терені Вроцлавського воєводства його вислідили аґенти польської Служби безпеки. Він зазнав неймовірних тортур під час допитів, але не зрадив своєї справи, свого народу та ідеалів боротьби за свободу.

Польський військовий суд засудив „Ореста" на кару смерти. Його розстріляли у в'язниці в Монтелюпах у Варшаві 6 липня 1950 року. Не відомо, де він похований, тим більше ми зобов'язані вшанувати його пам'ять.

Ярослав Стех,
Торонто

Президент...

(Закінчення зі стор. 5)

ти ядерну програму Пхеньяну.

Президент також згадав про небезпечні ядерні амбіції Ірану, про терористів „Аль-Кайди".

Б. Обаму вітали щиро. Президент взагалі має репутацію талановитого оратора, і ця промова була ще одним підтвердженням цього. Годинну доповідь Б. Обами переривали часто овацією та повстанням з місць, не лише з традиційної поваги до Президента, а й тому, що це була справді видатна промова.

З плянами Б. Обами, не погоджуються республіканці. У своїй відповіді Президентові вони заявили, що зроблять усе, аби зупинити розростання уряду і неконтрольоване витрачання бюджетних грошей.

Відразу після промови з заввагами від Республіканської партії виступив Пол Раєн, голова бюджетного комітету Палати Представників, і заявив, що над США вже нависла загроза державного боргу, який скоро затьмарить усю економіку країни і виросте до катастрофічних розмірів. Він озвучив позицію усієї Республіканської партії, яка полягає у тому, що виходом з теперішньої кризи є зменшення до мінімуму ролі уряду у суспільстві. Федеральний уряд має бути зменшений, і мусить займатися лише питаннями національної безпеки та захисту Конституції. На думку республіканців, вільний дух приватного підприємництва, притаманний американцям, самостійно, без урядової допомоги знайде вихід з теперішньої економічної кризи і поверне США провідництво у світі.

Крім офіційної реакції П. Раєна, від республіканців на промову Б. Обами також відповіла конґресвумен від Мінесоти Мішель Бахман – засновниця та представниця „Tea Party" у своєму посланні до членів свого угрупування.

Котра з пропонованих програм переважить у майбутньому розвитку країни, побачимо і відчуємо. Становище країни Президент Б. Обама визначив як сильне.

Х. В– Ф.

Віче в Криму, присвячене річниці Переяславського договору

СИМФЕРОПІЛЬ. – 18 січня в Криму, вперше на офіційному рівні, відбулися урочисті заходи, присвячені 357-ій річниці Переяславської ради.

22 грудня 2010 року кримський парлямент ухвалив постанову, згідно з якою щорічно 18 січня на півострові повинні проходити урочисті заходи, присвячені цій події. Кримські депутати вважають за необхідне щорічно виділяти з бюджету кошти на проведення заходів, присвячених Переяславській раді, в тому числі у кримських школах.

Близько 250 осіб, прихильників Партії Реґіонів, партії „Російський блок", а також члени „Російської громади Криму" зібралися біля пам'ятника гетьманові Богданові Хмельницькому.

Голова постійної комісії кримського парляменту з культури, молоді і спорту, голова „Російської громади Криму" Сергій Цеков заявив: „Я абсолютно впевнений, що якби не було того історичного рішення, то вочевидь сьогодні не було б і такої держави, яка називається Україною".

Генеральний консул Росії у Симферополі Володимир Андреєв зазначив в промові на вічу, що Переяславська рада закріпила навіки волю народів України і Росії до єднання і до єдности. Він заявив, що зовсім недавно цій волі народу Україна до єдности „чинилися штучні політичні перешкоди".

„Зараз цього немає, зараз є можливість для повного взаєморозуміння народів наших держав для ефективної співпраці, для реалізації самих амбітних спільних проєктів. Я впевнений, що Крим стане одним з цих проєктів – найяскравішим проєктом уже в найближчі роки", – переконаний В. Андреєв. *(„Інтерфакс")*

„Українська правда" і часопис „Український тиждень", подаючи цю вістку на своїх інтернет-сторінках, вмістили наступний коментар до неї: „Переяславська рада – це прийняття протекторату російського царя, себто в принципі васалітет – протекторат володаря великої держави над малою. Як в імперські, так і в радянські часи ця подія мала характер надсимволічний – так зване „возз'єднання" України з Росією намагалися подати як неоціненне благо для України. Сьогодні ж дослідники підходять до вивчення цієї угоди з об'єктивного та більш вивіреного за джерелами погляду, зосереджуючись навколо широкого комплексу проблем тогочасної політики Богдана Хмельницького й сусідніх держав – Московії, Речі Посполитої, Туреччини. Історики звертають особливу увагу на ролю східніх патріярхів, чий вплив на Б. Хмельницького в ті роки був величезним".

Влада заборонила презентацію книги

СМІЛА, Черкаська область. – В центральній міській бібліотеці 10 січня мала відбутися презентація книги депутата міської ради за списками „Нашої України", настоятеля парафії Різдва св. Івана Хрестителя Української Автокефальної Православної Церкви о. Михайла Шевчука „Готуємося до сповіді та причастя", щойно видрукованої в Черкасах. Але презентацію скасували на вимогу міської влади.

Усе ж представлення книги відбулося. Небайдужі зібралися в приміщенні партії „Наша Україна". Книга вийшла змістовною і ошатною. Літературним редактором її була філолог Любов Дяченко-Лисенко, яка написала передмову. Видано книгу з благословення Єпископа Черкаського і Кіровоградського УАПЦ Іларіона.

„Книгу я написав на честь 10-річчя свого священничого служіння, – наголосив о. Михайло. – Прикро, що довелося в такій справі зіткнутися з протидією влади. Адже все було узгоджено і з відділом культури, і з директором бібліотеки. Та за півтори години до презентації влада заборонила захід, оскільки не була повідомлена про книжку письмово. Вважаю відмову надуманою Адже це не політична акція".

Олександер Вівчарик

Священик о. Михайло Шевчук (праворуч) на презентації книги.
Фото: Олександер Вівчарик

Діяспора...

(Закінчення зі стор. 5)

порної культури“ („Дзвони“, ч. І (100), 1977, ст. 88-97), в якій автор подав конкретну програму розвою української культури в діяспорі. Навіть сьогодні, навіть дещо призабута, ця програма не втратила своєї актуальности. Зокрема її автор цілком слушно ставить акцент на індивідуальності української людини у процесі творення української культури: „Історичної культури вони не можуть змінити, але якість сучасної творчої культури, на підставі якої світ судить народи, вони можуть піднести до високого рівня через:

– піднесення особистого рівня культури плеканням і вживанням (не тільки „знанням“) одного або більше жанрів світової і української культури в їх історичних і сучасних формах – література, музика, театр, фільм, архітектура, образотворче мистецтво, балет тощо.

– через вимагання і вживання високоякісних сучасних українських творів у всіх аспектах особистого і громадського щоденного життя“.

Розглянувши ці питання, можливо буде накреслити певні напрямні, що нам робити сьогодні у світлі цієї нової і – додам – не дуже відрадної дійсности, яка запанувала в Україні. На цьому місці може бути корисним стисло з’ясувати сучасну ситуацію в Україні, що, до речі, вже зробили чимало українських мислителів, науковців-політологів та журналістів як в діяспорі, так і на рідних землях. Наводжу як приклад уривок з статті Анатолія Марциновського „Україна не стала незалежною“, опублікованої у газеті „Народний Оглядач“, (22 серпня 2010 року), написаної з приводу 19-річчя Дня Незалежности: „День Незалежности для теперішних господарів держави є не святом, а швидше гарним приводом збудувати за 50 млн. дол. дорогу для Януковича. Від НАТО вони відмовилися, Крим здали, демократію душать, про економічну модернізацію не може бути й мови – олігархам ні до чого розвиток малого і середнього бізнесу, який є рушійною економічною силою в усіх успішних европейських країнах“.

Такі доволі песимістичні (дехто сказав би – реалістичні) думки та спостереження про втрачені шанси і невеселі перспективи знаходимо доволі часто в українських медіях, проте, як продовжує А. Марциновський, „за останні 19 років в Україні сталася таки одна справді світла подія, до якої причетна держава. Щоправда, то був протест проти її дій. Ідеться про Помаранчеву революцію. Більшість українців тоді заявили, що хочуть незалежної демократичної країни з европейським зовнішнім курсом. Навряд чи відтоді їхні бажання змінилися“.

Додамо, що лекцію демократії, котру Україна дала світові, створивши цю могутню маніфестацію єдности українського народу в столиці української держави, і його бажання бути господарями на своїй землі, Захід не забув. Помаранчева революція живе далі у пам’яті демократичних держав світу. Вона стала могутнім символом. Її тепер асоціюють з Україною більше, ніж Чорнобильську трагедію, і це є її великий позитивний спадок, який нам слід плекати і розвивати.

Але почнімо з питання, як на нас дивиться Україна і якими саме є вимоги чи претензії народу України до діяспори? Ділюся тут переважно особистими спостереженнями. Зокрема покликаюся тут на мою розмову з Миколою Жулинським, що відбулася понад 29 років тому, себто ще кілька років перед Незалежністю. М. Жулинський вже тоді висловлював бажання зібрати архіви визначних українців (таких, як Володимир Винниченко, Богдан Лепкий та інші) та громадських організацій і перевезти їх в – тоді ще радянську – Україну. Я був, очевидно, проти. Він мотивував свої вимоги тим, що, мовляв, в Україні є ліпші можливості їх примістити. Пригадую його слова: „У Києві є далеко кращі умови зберегти ці скарби, ніж в українському Ню-Йорку“. Я погодився, але звернув йому увагу, що таке порівняння не на місці: ми, українці, не творимо тут, у США, окремої держави, ми є частиною американського народу, американські ж архіви напевно не гірші від радянських. Він, як дуже багато його колеґ, сприймав діяспору (і мабуть, робить це й досі) так, мовби ми були якоюсь державою, поставивши знак рівняння між діяспорою і Україною. Таке сприйняття діяспори витворилося тоді в Україні, й воно було посилене після проголошення Незалежности, коли наші тутешні меценати не шкодували своїх важко зароблених грошей і фінансували придбання будинків для консульств і посольств України в Америці. При розгляді певних проєктів дуже часто ще у недавньому минулому чулися такі репліки: „Діяспора заплатить“, „Діяспора покриє видатки“ і т. п. Словом, на діяспору дивилися як на бездонну криницю, з якої безупинно можна черпати допомогу на різні проекти, незалежно від їхньої вартости чи доцільности.

Задля об’єктивности слід зазначити, що не всі в Україні так думали. Ще в 1992 році відомий український політолог і літературний критик Микола Рябчук, який добре знає діяспору, опублікував у газеті „Свобода“ докладну статтю на цю тему, у якій зокрема критикував „діяспорне очманіння“ зі згадною купівлею амбасад для України. Його принциповий погляд на цю справу сьогодні поділяють чимало українців (між ними й я, хоч з деякими застереженнями): діяспора сьогодні повинна насамперед дбати про себе, розбудовувати свої інституції, зміцювати своє становище у власних громадах, і лише таким чином, в міру можливости, пропаґувати (тепер кажуть лобіювати) українську справу. Підмуровуючи свою тезу, М. Рябчук у приватному листі до мене висловився ось так: „Для діяспори зібрати мільйон – це проблема, натомість для українського уряду – це peanuts, вони крадуть незрівняно більше“. Слушність цих спостережень виказують наступні факти. Цього року в бюджеті України виділено 4 млн. дол. на співпрацю з діяспорою, а сама лише приватна дорога (ремонт) для Президента Віктора Януковича коштує 50 млн. дол. Згадаймо також, що місцева Донецька влада виділила на підтримку в области російської культури 7 млн. дол.

Інша, дещо відмінна візія діяспори в Україні – це свого роду „лобі“, яка заступає інтереси української спільноти в світі. Подаю дефініцію, взяту зі статті Олега Романова „Україна і діаспора – процес формування світового українства“ (www.refine.org.ua): „Діяспора – це етнічна спільнота, яка живе поза материком, представники якої є повноправними громадянами країни поселення (це відмінність від „іміґрації“), члени якої, незалежно від впливу (втручання чи ізоляції) материка, утворили для себе організаційні структури, які представляють інтереси цієї спільноти на світовій арені“. Тобто, діяспора є свого роду аґентом, пропаґатором українських інтересів, зберігаючи при цьому певну автономію.

Ще дещо іншу візію знаходимо у визначенні доктора технічних наук, дійсного члена НТШ, шефредактора аналітично-інформаційного журналу „Схід“ Володимира Білецького, який у своїй статті „Українська діяспора сьогодні: перспективи і реалії співпраці з Україною“ стверджує, що „в цілому можна констатувати, що сьогодні триває процес вмирання старої української діяспори Заходу з політико-культурними і ностальгічними домінантами і народження нової її ґенерації, заанґажованої в Україну скоріше прагматично, економічно і дещо політично, без яскравої ознаки українського етновизначення. (...) Україні і діяспорі треба разом віднайти, сформулювати і почати реалізовувати єдину надію, (...) яка стане спільною для всього світового українства, може зупинити пришвидшені за останнє десятиріччя асиміляційні процеси, змобілізувати українців як в Україні, так і в світі“.

З уваги на такі визначення, чи не варто б нам тут, в діяспорі, застановитися над можливістю діяти більш державним способом в межах, очевидно, законів даної держави, у нашому випадку – в США, адже ми маємо тут певні державні атрибути, які можна б використати:

– свого роду уряд, хоч не визнаний усіма, – Український Конґресовий Комітет Америки;

– є надбудова Світового Конґресу Українців;

– є професійні організації;

– є наукові установи (Наукове Товариство ім. Шевченка, Українська Вільна Академії Наук);

– є Церква.

Співпраця між ними, отже, консолідація сил, запевнить діяспорі витворення більш позитивного „іміджу“ як на поселеннях, так в Україні.

Консолідація дій повинна розпочатися з більш тісної співпраці між світом науки і світом релігії. До речі, коли цю ідею було висунуто на Форумі НТШ-А, вона не знайшла позитивного відгуку. Я вповні розумію труднощі, які стоять на шляху такої співпраці: наука і релігія – це два цілком окремі світи, які є ключовими для життя людини. Колись, в добу середньовіччя, вони були одно. Я, певна річ, не пропаґую повернення до ідеї соціяльної структури Середніх віків, але така консолідація сил сьогодні, на мою думку, є конечно потрібна.

Ми не дооцінюємо, як мені здається, важливости Церкви і релігії в сучасному, доволі секуляризованому Західньому світі. Звернім увагу, яку ролю сьогодні відіграє мусульманство в Европі і в США, і як Росія використовує Російську Православну Церкву з метою зцементування свого колоніяльного впливу на Україну (лише цього року Патріярх Московський Кирило тричі відвідав Україну; його місії, очевидно, не носили виключно релігійного характеру, а переслідували безсумнівно політичні мотиви).

Особливо Українська Греко-Католицька Церква з огляду на творення єдиної структури по цілому світі може стати важливим партнером науки. Вона також є прикладом ґльобалізації і „діяспоризації“ українського народу.

Говорячи про співпрацю між Церквою та наукою, наводжу приклад Українського Католицького Університету у Львові як одного з тих реформаторів, котрий, співпрацюючи з національно свідомими установами та університетами, через свій вплив посилює українську ідентичність не тільки в Галичині, але також і на центральних і східних землях України. Очевидно, ще раз застерігаюся, що така співпраця не є легкою: окремі провідники Церкви не є зацікавлені в науці, але є чимало таких, які є її рушійною силою. Наприклад, важко уявити собі осяги української історіографії без наукових праць діячів Церкви, приміром, Отців-василіян, та наукових праць видавництва УКУ після його заснування Патріярхом Йосифом в 1963 році. Як приклад поодиноких осіб, які зробили і далі роблять безпосередній і посередній внесок в науку і з якими українська наука може і повинна мати тісний контакт, є ректор УКУ о. д-р Борис Ґудзяк та Патріярх УГКЦ Любомир Гузар.

Отже, на мою думку, існує потреба створити спільними силами українських Церков і віроісповідань і таких наукових установ, як НТШ і УВАН, одне дослідницьке тіло, інститут чи комітет, чи так званий „think tank“ (назва тут не важлива), завданням якого було б слідкувати за порушеннями людських прав, академічної свободи і свободи совісти та релігії в Україні. Збирати ці дані у так званий „databank“, аналізувати їх і використовувати цей матеріял для формування публічної опінії. А це слід робити в доволі широкому контексті „Україна-Росія-Европа“. Таке партнерство між Церквою і науковим світом потрібне тому, що сьогодні є загроза вільному розвиткові науки в Україні й усім українським Церквам та віровизнанням. Мабуть, єдиним винятком тут є Православна Церква Московського патріярхату, яка історично може завжди була вислужницею російського режиму і є нею й сьогодні.

Ми мусимо усвідомити себе і інших: справа УКУ сьогодні – це справа всього християнського Божого люду. УКУ – це єдиний Католицький університет між Любліном і Пекіном – є сьогодні джерелом християнської духовности для мільйонів людей, і не тільки українців. Він і його філія у Римі – Інститут св. Климента Папи – творять міцну фортецю християнської духовости, так потрібну не тільки нам, українцям, але – з уваги на геополітичне положення університету – всім християнам Сходу і Заходу. Тісна безупинна співпраця між Церквою і науковим світом може принести поважні успіхи в цій ділянці.

(Скорочений текст доповіді автора, виголошеної в НТШ-А 11 вересня 2010 року)

Різдвяний фестиваль прибув на береги Дніпра зі Львова

ЧЕРКАСИ. – Міська рада і парафія Покрови Пресвятої Богородиці Української Греко-Католицької Церкви в залі філармонії вперше організували 16 січня фестиваль „Велика коляда“.

Молодіжна християнська громадська органзація „Українська молодь – Христові“ зі Львова, заснована у 1933 році з ініціятиви Митрополита Андрея Шептицького і відроджена у 1990 році, показала різдвяну програму, у якій відтворила давні традиції святкування Різдва в західній Україні.

Виступили камерний хор „Вірли“, гурт „Марвінок“, хор „Soli Deo“, а також черкаські колективи – тріо „Барви“, студія „Сузір'я“, гурт „Буднітай“, камерний хор „Канон“.

Опісля відбулися народні гуляння на площі, які супроводжувалися колядками та щедрівками біля ватри, частуванням усіх присутніх гарячим вином та печивом. Подібний фестиваль відбувається у Львові вже 15 років. Завдяки настоятелеві парафії о. Юліянові Шереметі та голові міської ради Сергієві Одаричеві фестиваль вперше побачили і черкасці.

Олександер Костирко

Міський голова Сергій Одарич (праворуч) і о. Юліян Шеремета на фестивалі „Велика коляда“. Фото: Олександер Вівчарик

Співає Марта Стефура з Львівського національного університету ім. Івана Франка. Фото: Олександер Костирко

Пиріжками пригощає директор Васютинського сільського музею Наталя Танцюра. Фото: Олександер Костирко

Львівські колядники біля Черкаської філармонії. Фото: Олександер Костирко

Новорічні дарунки юних талантів

Виступають юні артисти Будинку творчости школярів та молоді Бережан, Тернопільська область.

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Велике і змістовне театралізовано-музичне дійство „Дивовижний світ дитинства“, присвячене 65-літній діяльності Будинку творчости школярів та молоді міста, відбулося у місцевому районному Будинку народної творчости.

Зі святково оформленої сцени линули чарівні пісні, поезії, презентувались танці, драматичні сценки, що перетворились у справжнє новорічно-різдвяне піднесення, від якого вирувала емоціями переповнена заля глядачів. У їх числі були й колишні вихованці Будинку творчости школярів та молоді, батьки та друзі юних талановитих гуртківців.

Усіх їх розважали веселі ведучі – Сніговичок, Снігуронька та Новий Рік, які представляли учасників дійства: вокально-хореографічні ансамблі „Калинонька“, „Веселі нотки“, студію „Крок“, драматичну студію „Надхнення“, фолкльорний театр „Взори“, ляльковий театр „Гніздечко“, танцюристів колективу „Вікторія“ та інших.

Сподобались глядачам і „Барвистий віночок“ з репризою „Ярмарок“, мюзиклом „Муха-Цокотуха“, численними піснями й танцями, і „Туристична сторінка“, „Естрадний веселад“, „Новорічно-різдвяні візерунки“, в якому захоплювали „Танець янголят“, хореографічна композиція „Різдво“ та ще багато чудових точок, що супроводжувались вражаючими спецефектами, „снігопадами“, вихором сердечок, конфетті, від чого у присутніх захоплювало дух.

Радісний настрій випромінювали й учасники (а це учні Бережанської гімназії ім. Богдана Лепкого, інших шкіл), і гості заходу. Зі щирими вітаннями на адресу працівників колективу Будинку творчости школярів та молоді (директор Зіна Токарська) виступили численні гості, немало друзів, колег, шанувальників великої „родини“ ювілярів.

Тетяна Будар

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Перша виставка творів Володимира Ільчишина

ЧИКАҐО. – Український Національний Музей у Чикаґо розпочинає новий музейний рік виставкою-зустріччю творчої молоді. Це буде перша у житті виставка Володимира Ільчишина – обдарованого юнака, який стоїть перед початком власного творчого шляху.

Він народився 9 травня 1992 року у Ходорові, Львівська область. До Америки разом з батьками і молодшим на рік братом Василем переїхали у жовтні 2000 року. Обидва хлопці закінчили Українську католицьку школу св. Миколая, продовжують вчитися в середній школі св. Ігнатія.

Свою мрію стати архітектором В. Ільчишин виписує з допомогою олівця і пензля у картинах. Дитяче захоплення малюванням серйозно сприйняли батьки і віддали сина в мистецьку студію професійних майстрів Юлії Ткачук, Анатолія Хмари, Володимира Монастирецького.

У школі мистецький хист хлопця зауважив вчитель о. Джим Ворволд і, за його рекомендацією, найкращі роботи були поміщені на сторінках шкільного журналу, а під час благодійного авкціону на потреби школи за малюнок В. Ільчишина заплатили найбільше.

На його картинах, поруч з натюрмортами, ми бачимо собор свв. Володимира і Ольги, де він і його брат служать вівтарними хлопцями, а поруч – Український культурний осередок, де танцювальному ансамблі „Громовиця" брати старанно шліфують на пробах кожен крок.

На портретах – друзі з Школи українознавства та Спілки Української Молоді, батько Богдан Ільчишин.

Василь Ільчишин з радістю погодився під час відкриття виставки підтримати брата грою на фортепіяні.

Виставка стане добрим почином для молоді збиратися разом в музеї. Відкриття виставки творів В. Ільчишина відбудеться 4 лютого, о 7-ій год. вечора. Запрошуємо шанувальників мистецтва на вечір творчої молоді. Вступ 5 дол. Адреса музею: Ukrainian National Museum, 2249 W. Superior St., Chicago, IL 60612 .

Марія Климчак

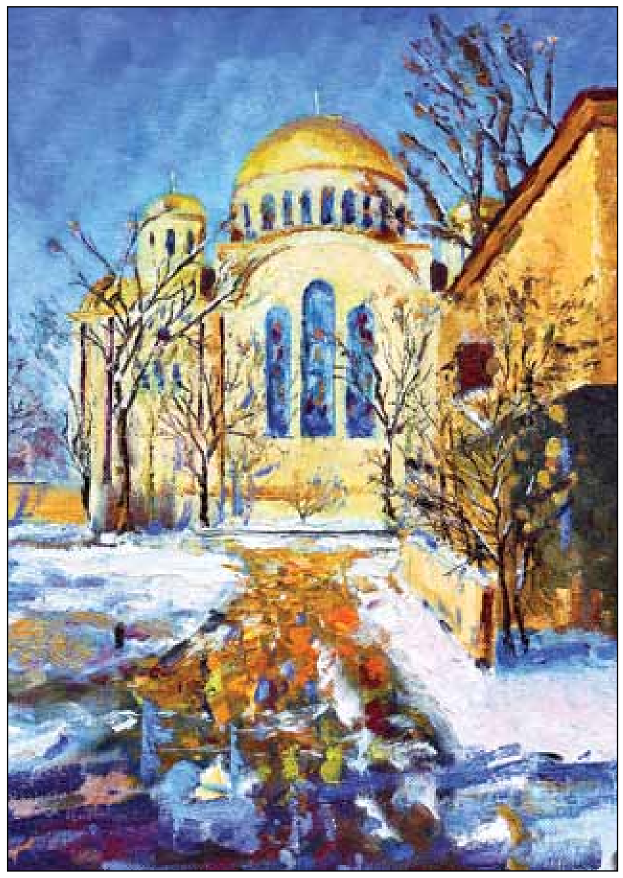
„Потрет Богдана Ільчишина" (олівець).

Володимир Ільчишин.

„Католицька середня школа св. Ігнатія в Чикаґо" (олівець).

„Собор свв. Володимира і Ольги в Чикаґо" (олія).

„Дари осені" (олія).

„Будинок на вул. Валтон в Чикаґо" (олія).

МІСТА І СЕЛА УКРАЇНИ

Таємниця замку і парку в Леськовому

Старовинний замок у Леськовому.

ЛЕСЬКОВЕ, Черкаська область. – Село Леськове на березі річки Конели у XVIII ст. було власністю братів Казимира та Карла Даховських, які облаштували тут чудовий палац в стилі неоґотики, парк та господарські споруди. Краєзнавці розповідають, що у 1772 році польські шляхтичі Дахновські придбали село у князів Ланцкоронських.

Перше покоління нових власників – Маріян, Олександер і Гонората – вправно господарювало і Гонората вирішила не поступитися заможному сусідові Станиславові Потоцькому, який саме разом з архітектором Людвіґом Метцелем заклав парк „Софіївка“.

Створення парку і будівництво замку було справою не одного року. Розпочали брати, а закінчував син Казимира – Тадеуш. На рукотворному озері з’явився „Острів мрій“, на лівому березі річки Конели – молодий листяний ліс (на правому березі росли сосни). Він планував побудувати фабрику порцеляни, мріяв про каскад озер.

Востаннє Т. Дахновський побував в маєтку у 1920 році. Стоячи в гущавині парку, він втрачав надію зберегти родове гніздо. Більшовики знайшли інше застосування маєткові: у 1930-их роках у ньому був піонерський табір, пізніше – лікарня для психічно хворих, а потім – таємний військовий об’єкт. Нинішні власники не журяться занепадом маєтку: з 2000 року приміщення не опалюються, дах перебуває у напіврозібраному стані, два роки тому впало перекриття між поверхами замку.

Улюблене місце відпочинку радянської військової „номенклятури“ часів СРСР стало „білою плямою“ на мапі, захованою від людських очей. Навіть в інтернеті про нього немає жодної згадки. На в’їзді до села немає й вказівника. Колишній замок обнесений кількаметровим муром майже метрової товщини і захований від людських очей столітніми деревами. Біля брами – військова охорона. Верх огорожі захищений колючим дротом та всіяний битим склом пляшок.

Раніше часто тут бачили в маєтку маршала Радянського Союзу Василя Чуйкова – маючи можливість відпочивати в найкращих оздоровницях СРСР, він їздив саме сюди. Тоді село було одним з найкращих – і дорога прокладена, і автобуси ходили. Замок був обладнаний за останнім словом тодішньої медицини: кабінети стоматології, радіології, масажу, майже 100 працівників – лікарі й обслуга. Замок давав працю мешканцям навколишніх сіл.

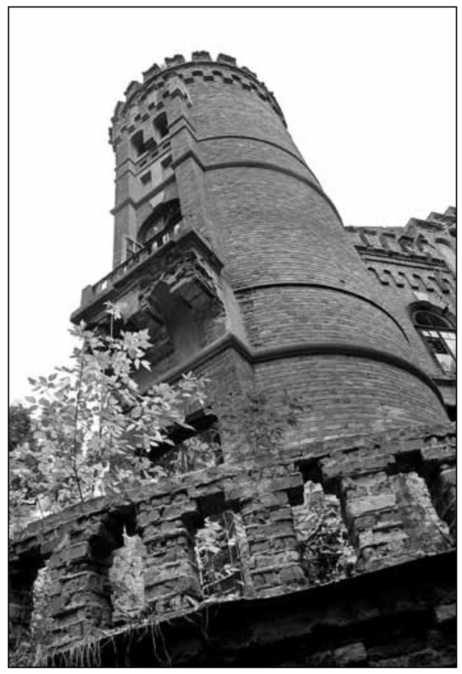
Після розпаду СРСР замок перетворили на військові склади. Коли наша телевізійна група приїхала до брами, охоронець глянув на посвідчення журналістів і на прохання показати, що ж ховається за товщею парканів та високими деревами, гукнув свого начальника. Прапорщик під’їхав автом і, поглянувши через ворота, сказав, що без дозволу найвищого начальника усередину не впустить. Дзвінок до того начальника нічого не дав: ми почули, що на території замку журналістам робити нічого. Ми об’їхали навколо маєтку, площа якого становить 80 гектарів, але так і не знайшли щілини, через яку можна було б побачити, що ховається за деревами.

Туристичні компанії організували подорожі до замків Черкащини, але до Леськівського замку можна увійти лише з дозволу військових. А вони гостей впускають неохоче.

Бездоглядна будівля руйнується.

На давніх стінах виросли деревця.

Усе ж нам допомогла наполегливість – ми дістали дозвіл високого начальства, побачили і зфотографували замок.

Начальник місцевої цивільної охорони Андрій Гаврищук повідомив, що Міністерство оборони України будівлю виставило на продаж, але районна влада не має грошей не тільки на купівлю, а й на охорону. Кілька разів над замком пролітали гелікоптери, фільмували. Але жодної фотографії замку в інтернеті не виявилось – складається враження, що такого об’єкту не існує взагалі.

Голова Монастирищенської районної адміністрації Богдан Тихоневич неодноразово звертався до Міністерства оборони з проханням передати замок районові, але марно – замок так і залишається у напівзруйнованому стані, дерева цінних порід знищуються.

Олександер Костирко

Туристи чекають на дозвіл увійти до садиби.

Наша телегрупа усе ж спромоглася побувати біля замку.
Фото: Олександер Костирко

В Україні ...

(Закінчення зі стор. 1)

всі роки незалежности України. У столиці на віча, за даними телекомпанії „5-канал", зібралося близько 20 тис. осіб. Проте єдности у цей день різним політичним силам показати не вдалося.

На офіційному рівні святкування розпочалися біля червоного корпусу Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Президент України Віктор Янукович та інші високопосадовці поклали квіти до пам'ятників Кобзареві та Михайлові Грушевському. У церемонії взяв участь Леонід Кравчук, потім до них у палаці „Україна" приєднався Леонід Кучма. Віктора Ющенка на офіційних заходах і на вічах опозиції не було. У палаці „Україна" відбулося урочисте зібрання з нагоди Дня Соборности, у якому брав участь В. Янукович.

ОДЕСА. – Учасники урочистої церемонії покладання квітів до пам'ятника Тарасові Шевченкові на честь Дня Соборности України 22 січня. Фото: УНІАН

ЛЬВІВ. – Учасники святкування Дня Соборности 22 січня несуть великий прапор України однією з вулиць Львова. Учасники акції утворили „живий ланцюг" від пам'ятника Тарасові Шевченкові до пам'ятника Степанові Бандері. Біля пам'ятника Т. Шевченкові відбулося віче. Фото: УНІАН

Кілька тисяч осіб зібрали партія „Батьківщина" і громадське об'єднання „Свобода" на Софійській площі. Віче розпочалося з збору підписів за припинення повноважень Президента і парляменту, потім відбувся Молебень за Україну, після чого виступили Юлія Тимошенко, Дмитро Павличко, Ірина Фаріон, Анатолій Гриценко, координатор громадського руху „Спільна справа" Олександер Данилюк.

На Контрактовій площі скликав віче провідник „Фронту змін" Арсеній Яценюк. До нього приєдналися керівники Української республіканської партії „Собор" Анатолій Матвієнко, партії „За Україну" В'ячеслав Кириленко, голова ради Національного банку України Петро Порошенко. З різнокольорових частин було складено символічну карту України площею 160 квадратних метрів.

А. Яценюк наголосив, що це День „Соборности нашої, а не їхньої країни", маючи на увазі нинішню українську владу. Однак, бажання приєднатися до віча на Софійській площі організатори акції на Подолі не виявили, побувавши лише на Молебні.

На мості Патона представники молодіжних патріотичних організацій провели символічну акцію возз'єднання лівобережної й правобережної України. З лівого берега Дніпра йшла колона молодих людей з прапором Української Народної Республіки, а з правого – Західньо-Української Народної Республіки. На середині мосту вони об'єдналися і, взявшись за руки, утворили символічний ланцюг.

Представники Української народної партії, які збиралися на Европейській площі, пронесли Володимирською вулицею найбільший прапор України.

На Майдані Незалежности відбувся концерт, організований столичною владою. Присутні тримали державні прапори.

Увечорі під київським бюром Партії Реґіонів стався конфлікт. Близько 150 осіб вимагали сплатити їм обіцяні гроші – по 120 грн. на особу – за участь в акціях біля палацу „Україна" та на Майдані Незалежности. Пізніше, за інформацією „Української правди", з ними почали розраховуватися в одній з кав'ярень Києва. Реґіонал Михайло Чечетов заявив, що це провокація.

Загалом, святкові заходи до Дня Соборности відбулися у 168 населених пунктах України. Порушень громадського порядку на них зафіксовано не було. *(Бі-Бі-Сі, „Українська правда")*

ЦІКАВЕ І ПРИЄМНЕ

Новини з Рівненської области

Батько із сином вінчають церкви

Іван та Юрій Лазоришини виготовляють баню для Ярославицької церкви у Млинівському районі.

ДУБНА. – Цій майстерності у жодному професійному училищі чи інженерному інституті не навчають. Вона входить у душу майстра тільки через молитву і священицьке благословення як покликання будувати храмові бані-куполи. Ця справа – спадкоємна, переходить від батька до сина. Так і у сім'ї Лазоришиних з Дубна.

На рахунку Івана Лазоришина – 50 змайстрованих бань. Сина Юрія він з дитинства почав залучати до цієї справи.

Свого часу І. Лазоришин закінчив художнє училище у Харкові, виготовляв іконостаси. Бляхарську майстерність засвоїв у бриґаді, яка споруджувала храм. Відколи син Юрій закінчив школу і опанував фах будівничого, виготовлення бань стало для Лазоришиних сімейною справою.

Найбільша в Україні лялька-мотанка

Ірина Зайцева з новонародженою лялькою-мотанкою.

РІВНЕ. – Народна майстриня з Рівного Ірина Зайцева виготовила ляльку-мотанку у зріст дорослої людини. Загалом на рахунку І. Зайцевої, яка уже 20 років займається лялькарством, майже 1,000 власноруч зроблених ляльок. З-поміж них більшість – оберегові ляльки-мотанки, які виготовлялися на українських теренах з давніх давен.

Найновіший витвір І. Зайцевої відразу потрапив до книги рекордів України як найбільша українська народна лялька ручної роботи.

Ляльки-мотанки роблені були не як забавки, а як обереги. Їх символічно ставлять в обійстях, аби вони вбирали у себе неґативну енергію, а випромінювали позитивну. Обличчя у них немає. За давнім звичаєм, не можна малювати обличчя ляльці, бо вона не повинна ні на кого бути подібна, щоб не завдати шкоди.

Чимало витворів І. Зайцевої зберігаються у колекціях відомих українських політиків. Перша дипломована лялька рівненської майстрині зайняла почесне місце у кабінеті заступника міського голови Рівного Галини Кульчинської.

Анатолій Колчак живе у домі з поліняк

Анатолій Колчак біля хати з поліняк.

МАЛЬОВАНЕ. – В селі Мальованому найвищим рівнем майстерности здавна вважається будування жител з чурбаків. Один із таких будинків зберігся до нашого часу. У ньому живе сімейство Колчаків.

Ніна Колчак у цьому селі – з 1947 року, коли сюди переселили українців з Польщі. Її батьки замість залишеної за кордоном добротної хати вибрали складену … з дровиняк. Спочатку було незвично. Зате всередині тепла значно більше, ніж від цегли. Екзотична хата тепер одна на все Мальоване. Можливо, і на всю Рівненщину. Н, Колчак живе у ній з сином Анатолієм.

Поліна дубові, перемазані в'язкою глиною. Перед тим, як їх закладали у стіну, декілька років сушили та заморювали. Жодне з них від початку минулого століття, коли чех Лінґа звів будинок, до цього часу не струхлявіло, не зчорнілося. Хата ще сотню років прослужить її мешканцям.

Ваза з минулого

Знахідка в панській садибі.

МЛИНІВ. – На території технікуму ветеринарної медицини (колись – паркової садиби графів Ходкевичів) краєзнавець Микола Муляр виявив під шаром землі кам'яну вазу з таємничим візерунком і написом.

Цю вазу можна побачити на унікальних рисунках художника Наполеона Орди, який змалював палац під час подорожі 1857 року. Вази стояли при в'їзній брамі, а в них росли деревця ялівця.

У 1919 році червоноармійці вбили Юлію та Софію Ходкевичів, порубали шаблями картини. Саме тоді були знесені з своїх віковічних місць і вази.

Рибалка виловив половецьку шаблю

МУРАВИЦЯ. – Від колишнього княжого городища у Муравиці залишився тільки високий пагорб, який підмиває річка Іква. Половецьку шаблю виловив у річці житель сусіднього села Береги Олександер Білецький.

Спочатку він подумав, що гачок зачепився за корінь дерева, а тому, щоб не порвати жилку, сам опустився у воду, де натрапив на залізний предмет. Витягнув його з намулу і побачив, що це – справжнісінька шабля.

За формою шабля нагадує колишню половецьку холодну зброю, і це сповна відповідає муравицьким реаліям, які 1149 ріку були описані у „Літописі Руському": „Князь Юрій з братом своїм В'ячеславом і з усіма дітьми своїми пішли до Луцька. Ростислав з братом своїм Андрієм пішли наперед. Та коли вони стали поблизу Муравиці, половці кинулися втікати, кидаючи зброю".

Євген Цимбалюк

Олександер Білецький з шаблею, яку він виловив в річці Іква.

„Щедрик" знову лунав над плянетою

Під час свят січня ми знову з радістю слухали чарівні різдвяні мелодії, і серед них – вічний український „Щедрик". Він звучить у найрізноманітніших обробках, аранжуваннях, інтерпретаціях. Автором цього музичного шедевру є талановитий український композитор Микола Леонтович.

Заслужений вчитель України Володимир Шкільний розповів мені про історію цього твору.

Український „Щедрик" можна почути, крім безлічі інструментальних варіянтів, також у виконанні хорових та джазових колективів, симфонічної оркестри і навіть органу. Американці вважають цю різдвяну пісню своєю національною. Працю над твором, в основу якого покладено український обрядовий наспів з далеких дохристиянських часів (він складається лише з трьох нот) композитор розпочав у 1910 році і працював над ним майже шість років.

До Европи, а згодом до Америки, „Щедрик" потрапив завдяки гастролям Української республіканської капелі, створеної за наказом Симона Петлюри в січні 1919 року з метою пропаґанди в світі національного музичного мистецтва Української Держави. Керівником капелі було призначено Олександра Кошиця – хорового дириґента, композитора та етнографа.

Вперше пролунала ця величня різдвяна пісня у Києві, на Різдво 1916 року. Студентський хор під керівництвом О. Кошиця вперше з великим успіхом виконав „Щедрик" М. Леонтовича.

Олександер Кошиць на поштовому конверті України.

Новостворена капеля мандрувала у 1919 році багатьма галицькими і подільськими містами. У Кам'янці-Подільському була продовжена організаційна та адміністративна праця у капелі, розпочалися репетиції. Коли над містом нависла небезпека більшовицького перевороту, потрібно було якнайшвидше виїжджати. На деякий час колектив зупинявся в Станиславові, Стрию та інших галицьких містах. Проводились концерти, репетиції, добиралися співаки, а в кінці квітня 1919 року капела покинула Україну.

Тріюмфальний шлях капелі пройшов через всю Европу, обидва американські континенти. Протягом п'яти років цей гурт гідно презентував світові за словами самого ж О. Кошиця „надзвичайну красу нашої пісні, як великого документа історії культури українського народу".

Тетяна Будар,
Бережани,
Тернопільська область

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує на доповідь

д-ра

ПЕТРА ПОТІЧНОГО

професора-емерита *McMaster* University in Hamilton
Відповідального редактора *Літопису УПА*.

„*Літопис УПА,* як джерело інформації про український визвольний рух під час Другої Світової війни"

В суботу, 12 лютого 2011 р.
о 5-ій год. по пол.
в будинку НТШ
63 Fourth Ave. (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

ЧИ ВИ БУЛИ ЧЛЕНОМ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ В НЮАРКУ?

З нагоди свого 60-ліття

Нюаркська станиця Пласту влаштовує
ювілейну ватру та товариську зустріч
26-го березня 2011 року
в Українському Американському Культурному Центрі Ню-Джерзі, де тепер знаходиться станична домівка.
Просимо колишніх членів, які бажають бути включеними до списку запрошених на це свято, сконтактуватися з організаторами:
Христя Кохан, chrystia@optonline.net
Зоряна Ставнича, 973 283-0024.
Шукаємо до виставки групові фотографії з нюаркських пластових дебютів. Просимо повідомити організаторів, якщо у вас є такі фотографії.

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 249, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment! Tel. (973) 335-4555

ОКСАНА ТРИТЯК
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA TRYTJAK
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3071) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: OKSANAUNA@COMCAST.NET

SCOPE TRAVEL INC.
2011 Tours to Ukraine

Marijka Helbig

101 S. Centre St, South Orange, NJ 07079 • 973 378-8998 or Toll Free 877 357-0436

Tour name	Dates	Itinerary
Two Capitals I 9 days	May 11 - 19 $2500	Kyiv and Lviv
Mini Ukraine I 12 Days	May 11 - 22 $3200	Kyiv, Lviv, Yaremche, Kamianets Podilskyi *plus:* Iv. Frankivsk, Bukovel, Kolomyia, Chernivtsi, Zarvanytsia
Podolanka I 12 Days Hosted by: Dr. Walter Karpinich	May 13 - 24 $3150	Lviv, **Music Festival,** Krakow and Budapest *plus:* Wieliczka Salt Mines, Auschwitz, Szentandre Artisan Village
Slidamy Mazepy 11 Days Ukrainian Museum Tour Curator: Dr. Yurij Savchuk	June 24-July 04 $3990	Kyiv, Cherkasy, Poltava, Nizhyn, Chernyhiv, Lviv *plus:* Pereyaslav Khmelnytskyi, Kaniv, Chyhyryn, Subotiv, Kholodnyi Yar, Opishnia, Myrhorod, Lubny, Pryluky and Baturyn
Dnipro Cruise 13 Days	June 16 - 28 $2950	Kyiv, Zaporizzhia, Kherson, Sevastopol, Vilkovo, Odessa *MS Dnipro Princess - Main deck*
Two Capitals II 9 days	June 29 - July 7 $2950	Kyiv and Lviv
Mini Ukraine II 12 Days	June 29 - July 10 $3600	Kyiv, Lviv, Yaremche, Kamianets Podilsky *plus:* Iv. Frankivsk, Bukovel, Kolomyia, Chernivtsi, Zarvanytsia
Podolanka II 12 Days	July 01 - 12 $3550	Lviv, Krakow and Budapest *plus:* Wieliczka Salt Mines, Auschwitz, Szentandre Artisan Village
Best of Ukraine 16 Days	July 24 - Aug 07 $4600	**Crimea:** Yalta, Bakhchysarai, Chersonesus, Sevastopol, Kyiv, Lviv, Yaremche, Kamianets Podilskyi, *plus:* Iv. Frankivsk, Bukovel, Kolomyia, Chernivtsi, Zarvanytsia
Two Capitals III 9 days	July 27 - Aug 4 $2950	Kyiv and Lviv
Mini Ukraine III 12 Days	July 27 - Aug 07 $3600	Kyiv, Lviv, Yaremche, Kamianets Podilskyi *plus:* Iv. Frankivsk, Bukovel, Kolomyia, Chernivtsi, Zarvanytsia
Ukraine Festival Tour 15 Days	Aug 16 - 30 $3950	Kyiv, Poltava – **Sorochynskyi Yarmarok,** Lviv, Yaremche, Kosiv – **Independence Day Celebrations and Hutsul Festival** *plus:* Opishnia, Reshetylivka, Iv. Frankivsk, Kolomyia, Bukovel, Chernivtsi and Zarvanytsia
Two Capitals IV 9 days	Sep 14 - 22 $2500	Kyiv and Lviv
Mini Ukraine IV 12 Days	Sep 14 - 25 $3200	Kyiv, Lviv, Yaremche, Kamianets Podilskyi *plus:* Iv. Frankivsk, Bukovel, Kolomyia, Chernivtsi, Zarvanytsia
Podolanka III 12 Days	Sep 16 - 27 $3000	Lviv, Krakow and Budapest *plus:* Wieliczka Salt Mines, Auschwitz, Szentandre Artisan Village
Bulgaria (Opera Tour) 13 Days **Hosted by: Marijka Helbig**	Sep 18 - 30 $3000	**Romania -** Bucharest George Enescue Music Festival Rami Kalif (Piano) and Romeo and Juliet (Opera by Gounod) **Bulgaria**: Veliko Tarnovo, Sozopol (Black Sea Beach Resort), Plovdiv, Sofia *plus:* Laskovets, Arbanassi, Ethura, Shipka, Nessebar and Rila Monastery

All Inclusive Features: Trans Atlantic Air from Newark via Lufthansa Airline or LOT Polish Airline, Superior Firstclass AC Hotels, internal air, transfers, 2-3 meals daily, all sightseeing/entrance fees, bi-lingual tour manager and local guides. Not included: Airport Security Taxes ($420), gratuities and off-shore excursions on Dnipro River Cruise. Prices are quoted in USA currency/twin occupancy. All rates are subject to EURO/US$ exchange, fuel surcharge on and airfare class availability.

www.scopetravel.com **Office hours: Mon-Tue-Wed 9:00AM-3:00PM** **scope@scopetravel. com**

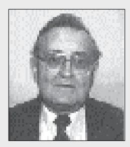
$400 EARLY REGISTRATION BONUS

Per couple. Deposit must reach Scope Travel by January 30, 2011 – Not applicable on Slidamy Mazepy or Cruise tours. Direct bookings only

---

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
Професійний продавець забезпечення УНС
EUGENE OSCISLAWSKI
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n., Inc.
5 Stable Lane, Flemington, NJ 08822
tel./ fax: (908) 782-5451
Email:eugenemaria@comcast.net

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
tel.: 800-673-5150 • 845-626-2058
e-mail:lvstaruch@aol.com

ARKA

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

• НА ПРОДАЖ •

На продаж апартамент в Українському Селі у Сомерсет, Н. Дж. (центральне Ню-Джерзі). Перший поверх, скраю, 4 кімнати, 1 спальня, тиха околиця, недалеко склепів і головних доріг. Тел.: 908-227-6254.

• ПРАЦЯ •

Українка з вищою медичною освітою, громадянка Америки, пропонує товариство і кваліфіковану допомогу старшому, самітньому пану.
Тел.: (954) 893-5288

Реклама – ключ до успішного бізнесу!

НОВІ ВИДАННЯ

Роздуми Катерини Кричевської про життя

Катерина Кричевська-Росандіч. „Роздуми про життя“ („Recollections of a Life“). Англійською мовою. Кліфтон, Ню-Джерзі. „Компутопрінт“. 2010 рік. 168 стор.

Висилаючи до „Свободи“ книжку своїх роздумів про життя, Катерина Кричевська-Росандіч написала: „Мені приємно, що американці купили чимало примірників моєї книжки і їхнє реаґування на прочитане було саме таким, якого я хотіла досягнути, тобто „відкрити очі“ цих читачів на ті події, не лише історичні, а й з приватного життя, про які пересічні американці майже нічого не знають. Тепер навіть мої сусіди почали називати мене – Катруся“.

Книжку відомої мисткині, котра походить з славетного роду українських мистців, корисно і цікаво прочитати не тільки американцям. Українці старшого віку знайдуть у ній спогад про пережите народом, молодь дізнається про події, котрі тривалий час були державною таємницею.

У далекому від академічного стилю, просто і задушевно К. Кричевська розповідає про дитинство, яке минуло в Одесі, Києві, селах Хохітві і Шишаках, приморських селищах Криму.

У реаліях радянського побуту дитині несли українське виховання бабусі Маруся і Варвара, батьки Василь і Олена, усе родинне оточення. Викликом комуністичній державі було і хрещення дитини, і звертання до лікаря з старшого, дореволюційного покоління. Шестирічна дівчинка не тільки бачила Голодомор, а й сама зазнала голодування. Вдома варили картопляні лушпайки, батькові вдалося на вулиці відрізати шматок м’яса з здохлого коня, якого шматували ножами голодні люди. Опис побаченого в селі і місті сприймається як звинувачення на адресу режиму.

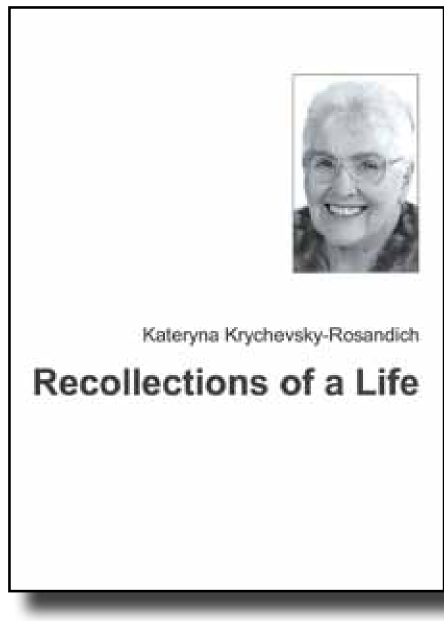
Ніби побутова подробиця – замовлений батькові проєкт новобудови. Але замовником був НКВД, а проєкт мав стати зразковою в’язницею на півдні України для показу її закордонним кореспондентам. Це був 1938 рік, коли лютували репресії… Доводилося жити в трагічних реаліях, бо й представників роду Кричевських було вже ув’язнено.

У 1939 році батько мисткині привіз з службового відрядження до Чернівців, щойно приєднаних до України, парфуми та інші подарунки жіноцтву, які сприймалися як небачене західнє диво. А влада в цей час проголошувала злиденному населенню настання щасливого життя в СРСР.

У книзі докладно описано життя в окупованому німцями Києві, втечу від більшовиків на Захід, перебування у Чехії, Австрії, Німеччині, студентські роки в Гейдельберґу.

В другій частині книги авторка розповіла про життя в Америці, до якої Кричевські приїхали у 1950 році. Життя мисткині було заповнене не тільки творчістю, а й нелегкою працею, будуванням власної сім’ї і власного дому, вихованням дочки і внучки, відновленням зв’язків з Україною.

К. Кричевська закінчує книгу роздумами про Україну і США, які стали рівнозначними у її долі. За роки життя багато змін сталося в обох країнах, і не завжди позитивних. Але завжди з нею була щаслива сім’я, професійні захоплення. „Чого ще мені треба?“ – цим риторичним запитанням авторка закінчує спомини.

Титульна сторінка книги Катерини Кричевської-Росандіч.

Книга видана в альбомному форматі і містить багато цікавих ілюстрацій – світлин, копій документів, репродукцій картин. Книгу можна придбати в авторки за 25 дол. (плюс 3 дол. на пересилання), звернувшись на адресу: Kateryna Rosandich, 2725 Wasatch Dr., Mountain View, CA 94040.

Левко Хмельковський

Леонід Куценко – дослідник спадщини Євгена Маланюка

Славетний поет Євген Маланюк був найбільшим ворогом радянської ідеології. Поручник армії Української Народної Республіки, який пережив трагічний вихід з рідної землі, трагічність вимушеної еміґрації, бачив Україну тільки як Державу з національною ідеологією. Його спадок проаналізував Леонід Куценко, який народився зовсім близько від поетового села Синюхи і близько до серця взяв обов’язок відкрити Є. Маланюка для якомога більшого числа людей.

Л. Куценко впродовж 25 років був викладачем Кіровоградського педагогічного університету і не шкодував часу на спілкування з студентами та їхніми старшими колеґами в Інституті післядипломної освіти.

Л. Куценко у своїй книзі „Dominus Маланюк: тло і постать“ розмірковує про те, чому талановиті, національно наснажені вчорашні студенти, потрапляючи на місце праці, перестають бути носіями українського духу, розчиняються у загальній масі? Який механізм цього процесу і як захистити від нього людські душі?

Лекції Л. Куценка мали шалений успіх, але викликали й роздратування влади, адже мова йшла про світоглядні речі, про стереотипи, позбуватися яких дуже непросто. Таке ламання стереотипів довелося пережити, коли на урядовому рівні відзначали 100-річчя від народження великого поета, патріота і відданого сина своєї землі Є. Маланюка.

Цей захід не обійшовся без недоречностей, які дуже болісно сприймав Л. Куценко. Він розповів:

„Наші владні структури демонстрували переляк щодо всього, що пов’язане з національною ідеєю. 2 лютого 1997 року відбулося урочисте засідання у столичній філармонії, присвячене 100-річчю Є. Маланюка. Чекали приїзду Президента, а він, як виявилося, того вечора поїхав на концерт російського естрадного співака Йосипа Кобзона. Таких прикладів багато. Можна говорити про поштову марку з портретом Є. Маланюка, яка мала вийти, але десь загубилась. До 10-річчя Незалежности у Києві демонструвалась виставка кіровоградських мистців, і Андрій Надєждін підготував триптих, присвячений Є. Маланюкові. Високопоставлений чиновник з Міністерства культури запитав: „А хто такий цей Маланюк?“

Л. Куценкові вдалося зробити чимало. На приміщенні колишнього Єлисаветградського реального училища (нині машинобудівний технікум), де навчався Є. Маланюк, було встановлено меморіяльну дошку. На центральні площі Новоархангельська, де народився поет, постало його погруддя. Ім’ям Є. Маланюка названо одну з вулиць Кіровограду.

На засіданні міської топонімічної комісії пролунало: „Хто такий Маланюк? Та це ж націоналіст, який відсиджувався за кордоном. Що він зробив для нашого міста?“. І це при тому, що в місцевій пресі з’явилася вже не одна публікація про Є. Маланюка, світ побачили вже кілька книг Л. Куценка з аналізою життєвого та творчого шляху поета.

Рішення таки прийняли і перейменували непомітну бічну вулицю Уфимську.

Через п’ять років після цього у области було засновано літературну премію ім. Є. Маланюка. Не один рік документи, подані обласною організацією Національної спілки письменників, пролежали у владних кабінетах, двічі це питання виносилось на сесію обласної ради. До чести кіровоградських літераторів цю премію збережено, хоча вона становить дуже невелику суму.

Л. Куценко, коли під час відзначення 100-річчя Є. Маланюка його син Богдан відвідав Україну разом з своїм сином Гонзою, влаштував їм подорож в Чигирин, Суботів, Умань. На жаль, це була остання поїздка в Україну, бо через два роки Б. Маланюк відійшов в інші світи. Його вдова Єва нині мешкає недалеко від Праги. Родина Куценків побувала позаторік в гостях у неї.

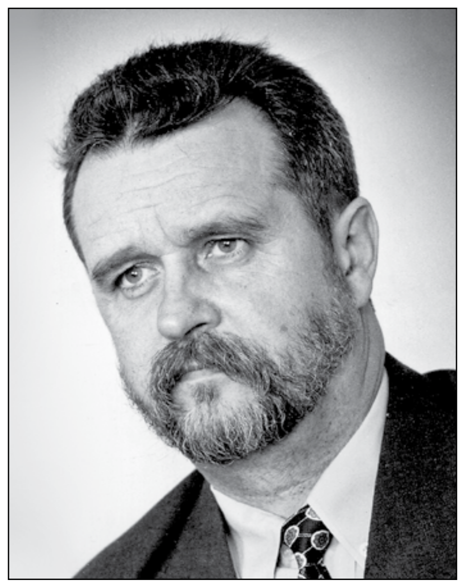
Л. Куценко вирушив також до Америки, де в архівах Української Вільної Академії Наук зберігаються рукописи, щоденники, записники поета. Публікації Л. Куценка після повернення з Америки багатьом допомогли по-новому глянути на свою малу батьківщину.

Я дізналася, що священик Миколаївського собору, який височів колись у центрі мого рідного містечка Новомиргороду, похований на українському цвинтарі в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі, де покоїться також письменник-новомиргородець Микола Понеділок, який доживав свій вік в Америці. М. Понеділок повернувся на рідну землю в меморіяльній дошці, яку встановили активісти громадських організацій.

Л. Куценко ніколи не відмовлявся проводити екскурсії для студентів, школярів, знайомих. На щорічному святі театрального мистецтва „Вересневі самоцвіти“ він на прохання друзів розповідав про минуле і вчив дивитися на нього небайдужими українськими очима.

Його книгу „Народу самостійні діти“ можна назвати новим словом у вітчизняній історичній політології.

У вступі до своєї книги „Dominus Маланюк: тло і постать“ Л. Куценко писав: „Отримав в дарунок томик вибраних творів Є. Маланюка – і випало розкритися книзі на рядках поеми „Голоси землі“:

Леонід Куценко

А десь Вона – не знаю чим! –
живе:
Архангород, Синюха, Скалеве,
Торговиця…
І над розлогим степом
Таке ясне херсонське наше небо.
Нема на світі інших Батьківщин
Понад одну, що є наказ і чин.
Нема землі, коханої так палко,
Як та, що в ній що не верста,
то – балка.
А там – байрак.
А там – горби могил,
І хмари-велетні, і синій небосхил.

Моя Синиця – посестра Синюхи – несе свої води у Південний Буг трьома десятками кілометрів південніше. Я з дитинства закохана у наше степове небо, і „хмари-велетні, і синій небосхил“, і виріс в порізьблених байраками та балками долині Синиці, а Маланюковий Новоархангельськ ще студентом сходив вздовж і впоперек“.

Л. Куценко (1953-2006) напередодні дня народження Є. Маланюка передчасно пішов з життя. Його збило авто на одній з магістралей міста саме там, де був колись міський цвинтар.

Світлана Орел,
Кіровоград

В. Януковича...

(Закінчення зі стор. 3)

ється небажаною, з нею не хочуть спілкуватися. В. Янукович двічі перебував у в'язниці. Цього для японців досить.

Також їм важко збагнути випадок з залізничним вагоном, панські бенкети і заміські садиби обраної виборцями особи. Адже у потягу В. Янукович платив не з власного гаманця. Промовляючи до японців, В. Янукович вирішив продемонструвати своє володіння англійською мовою і проголосив: „Велкоме ін Юкрейн!". На щастя, інших англійських слів він не знав, а цю помилку тактовні японці ніби не помітили. Але помітили свої журналісти і відразу приєднали її до вже відомих висловлювань донецького „проффесора".

На час візити В. Януковича до Японії припало вручення йому 21 січня 50 тис. дол. нагороди від Московського Патріярха „за видатну діяльність зі зміцнення єдности православних народів". В. Янукович першим з українців став лавреатом цієї нагороди, але був змушений відкласти церемонію на інший час.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", грудень 2010 р.

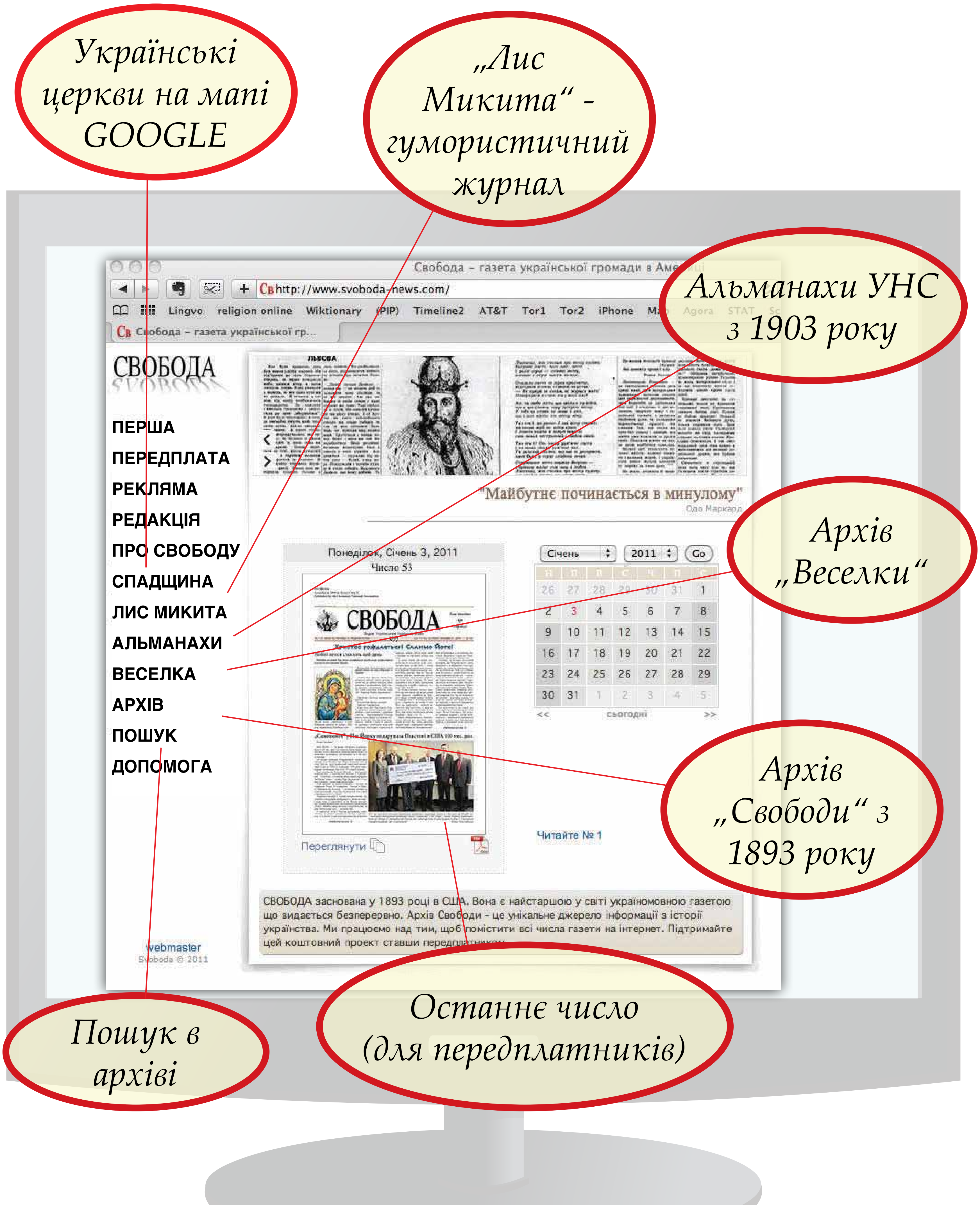
100 дол.	Новак Ірина	Milwaukee, WI
	Дейчаківський Ю.	N. Potomac, MD
	Кричик А.	Lorain, OH
	Слюсар Н.	North Port, FL
75	Безушко М.	Plymouth, PA
65	Романа Рудник-МакКензі	Los Angeles, CA
55	Гоґан Лариса в пам'ять Ольги Демчук	Marinette, WI
	Криштальські Віра і Ярослав	Forest Hills, NY
	Зайців Лариса	Warren, MI
50	Дац Петро	Cleveland, OH
	Якубовичі Дарія і Олександер	Brecksville, OH
	Куляс Юліян	Park Ridge, IL
	Бонакорса Х.	Belleville, NJ
	Дячук У.	Rutherford, NJ
	Курилко Б.	Venice, FL
	МкҐрат М.	Franklin Sq., NY
	Стасів Р.	Congers, NY
	Тарасюк Ю.	Newtown, PA
45	Гарасимяк Андрей	New York, NY
	Пласкон Юстин	Linden, NJ
	Розак Петро	Philadelphia, PA
	Шевчук Наталія	Washington Twsp., NJ
40	Легкий Ярослав	Amherstburg, ON, Canada
	Петришин В.	Cranford, NJ
30	Лавро М.	Astoria, NY
	Пласкон Й.	Linden, NJ
	Микитюк О.	Scarborough, ON, Canada
	Витковицький Ігор	Silver Spring, MD
25	Биковський Микола	Hamlin, NY
	Цап Орест	Winnipeg, MB, Canada
	Ємець Ірина	Warners, NY
	Ковач Василь	Stratford, CT
	Кифор Карпо	New York, NY
	Пришляки Анна і Олександер	Wethersfield, CT
	Андрушків В.	Troy, MI
	Бачинська М.	Nutley, NJ
	Біраковський Б.	College Point, NY
	Буханан М.	Ship Bottom, NJ
	Ґорчинська І.	Chicago, IL
	Іванонко З.	Vestal, NY
	Ярко М.	Union, NJ
	Кебало М.	Briarwood, NY 11435
	Кебужинський Ю.	Montgomery Village, MD
	Корнило В.	Rochester, NY
	Крупа Т.	Morristown, NJ
	Криволап Ю.	Cattonsville, MD
	Лаба І.	Middle Village, NY
	Лебедович М.	Savannah, GA
	Левицький Ю.	Philadelphia, PA
	Ліський Б.	Cornelus, OR
	Лобур Л.	Seven Hills, OH
	Макар-Лауді С.	Brooklyn, NY
	Максимович А.	Willow Grove, PA
	Шмотолоха С.	Thousand Oaks, CA
	Ставничий Ю.	Kinnelon, NJ
	Сидоряк Ю.	Hillsborough, NJ
25 дол.	Сиґіда Н.	East Hanover, NJ
	Тенюх Ю.	White Plains, NY
	Турченюк Б.	Elkins Park, IL
	Вовчук В.	Hawthorn Woods, IL
	Вронський В.	Greenlawn, NY
20	Куляс М.	La Grange, IL
	Мазурик Ю.	Danville, CA
	Папіж О.	Warren, MI
	Сохан І.	Woodclif Lake, NJ
	Безпалий Іван	Corning, CA
	Блага Іванна	Rochester, CA
	Богданик Йосип	Chicago, IL
	Гаргаї Анна і Вільям	Garfield, NJ
	Мельник Люба	Elmhurst, NY
	Пасельська Степанія	Parma, OH
	Ясінська Тетяна	Silver Spring, MD
15	Бейґер Богдан	Buffalo, NY
	Дубінін Світлана	Del Mar, CA
	Гаврилюк Василь	Newington, CT
	Кондратюк Ольга	Roslindale, MA
	Мірчук Ігор	Wiillow Grove, PA
	Мир Патриція	Philadelphia, PA
	Павлів Маркіян	Montreal, QC, Canada
	Раки Анна і Володимир	New York, NY
	Шеремета Любомира	Chicago, IL
	Телішевська Сузанна	Cleveland, OH
	Захарків Лідія	Rochester, NY
	Бубняк О.	Monroe, NY
	Чайковський Н.	Morris Plains, NJ
	Ціко М.	Southgate, MI
	Древницький В.	Newark Valley, NY
	Федун Б.	Chardon, OH
	Ґут А.	Moretown, VT
	Городецький О.	Kendal Park, NJ
	Лапичак Л.	E. Hanover, NJ
	Панчук Я.	Chicago, IL
	Тритяк О.	Matawan, NJ
	Зазуля О.	Flushing, NY
10	Благий І.	Rochester, NY
	Бойко С.	Spring Valley, CA
	Чарторийський В.	Brooklyn, NY
	Ґолія З.	Tarpon Sprg., FL
	Гаврилюк Г.	Jersey City, NJ
	Головінський І.	Somerset, NJ
	Гидзік М.	Parlin, NJ
	Карпевич Х.	New York, NY
	Кець В.	Franklin Park, NJ
	Клюфас З.	Highland Park, NJ
	Куціль Р.	Rochester, NY
	Лисий Н.	Glen Mills, PA
	Лушняк О.	Chicago, IL
	Марцинів Б.	Lake Gene, WI
	Наваринський М.	North Port, FL
	Оберишин Я.	Jamaica, NY
	Обущак В.	Philadelphia, PA
	Петрик Ф.	Levittown, PA
	Поліщук П.	Cheektowaga, NY
	Рудик В.	Glastonbury, CT
	Самотулка Д.	Hillsborough, NJ
	Серант А.	Astoria, NY
	Склепович О.	Rutherford, NJ
	Слиж В.	Woodside, NY
	Стрільбицький А.	Fort Wayne, IN
10 дол.	Троян Н.	Watertown, CT
	Тимяк М.	North Port, FL
	Вербицький Л.	Woodside, NY
	Вох Д.	E. Hanover, NJ
	Бахнівський Олександер	Elkhart, IN
	Бекерська Анна	Utica, NY
	Феркуняк Марія	Lehighton, PA
	Колодчин Ліда	Warren, MI
	Коропей Ніна	Johnston, RI
	Кривулич Мирослав	Amsterdam, NY
	Куропасі Лідія і Богдан	Hickory, NC
	Кушнір Надія	Piscataway, NJ
	Китастий Петро	Livonia, MI
	Мельницький Петро	Winnipeg, MB, Canada
	Очеретко Аркадій	Sun City West, AZ
	Петрів Катерина	Somerville, MA
	Плещен Неля	Miami Shores, FL
	Обласний притулок,	Черкаси, Ukraine
	Семчишин Тетяна	Atlanta, GA
	Сендзік Віра	Trenton, NJ
	Шаравара Тамара	Dnipropetrovsk, Ukraine
	Сохан Ігор	Woodcliff Lake, NJ
	Щебетюк Марія	North Port, FL
	Томащук Данило	Kansas City, MO
	Жданів Ярослава	Brighton, MI
	Бартошик Зеновій М.	Zozuli, Ukraine
5	Белендюк Михайло	Warm Mineral Spr., FL
	Благий Дмитро	Philadelphia, PA
	Хонюк Богдан	New York, NY
	Данчук Андрій	Livingston, NJ
	Федор Михайло	Flemington, NJ
	Копичук Роман	St. Augustine, FL
	Квасовська Ірина	Taberg, NY
	Літепло Сем	Brooklyn, NY
	Лищик Микола	Perth Amboy, NJ
	Нестор Ореста	Astoria, NJ
	Паславська Христина	Buffalo, NY
	Спіндура Вільям	Livonia, MI
	Стебельська Аркадія	Phillipsburg, NJ
	Тепла Стефанія	Storrs, CT
	Захарків Тамара	Lansdale, PA
	Заньків Анна	Cheektowaga, NY
	Громницький Е.	Minneapolis, MN
	Гринків В.	Roselle, MI
	Коновал В.	Arlington Hts., IL
	Кріслатий М.	Cleveland, OH
	Кузліт О.	Whitestone, NY
	Лоза У.	Buffalo, NY
	Олесницький Ю.	Toms River, NJ
	Українсько-Федеральна Кредитова Спілка „Основа"	Parma, OH
	Пастушенко Т.	New Providence, NJ
	Пастушок В.	Marcus Hook, PA
	Солонинка М.	Minneapolis, MN
	Віґт А.	Seattle, WA
	Заіка Л.	Cheltenham, PA
2.50	Корчинський Р.	Horseheads, NY
2	Ґорас С.	Jersey City, NJ

Разом: 3,569.50 дол.

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

Користуйтеся електронним архівом „Свободи“

www.svoboda-news.com

Тільки передплатники „Свободи“ мають повний доступ до останніх чисел газети, до історичних альманахів УНС, та дитячого журналу „Веселка“.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Історичні архіви „Свободи“ відкриті для вільного користування завдяки спонзорам електронного архіву: кредитівка „Самопоміч” в Н.Й., наукове товариство ім. Шевченка в Н.Й., кредитівка „Самопоміч” в Чикаґо, фундація „Спадщина“ 1-го щадничого федерального банку, фундація імени Івана Багряного, анонімний доброчинець, Федеральна кредитова кооператива СУМА в Йонкерсі, Н.Й.

Закінчив свою земну мандрівку видатний патріот Михайло Ковальчин

14 січня закінчив свою 91- літню земну мандрівку український патріот, людина великих чинів і життєвих подвигів, невтомний борець за волю і кращу долю рідного українського народу, палкий захисник збереження і закріпленняпам'яті про визвольні змагання між двома світовими війнами, особливо діяльності Організації Українських Націоналістів (ОУН) та Української Повстанської Армії (УПА), уродженець Перемиської землі св. п. Михайло Ковальчин.

Під впливом життєдайної енерґії, яка випромінювала з Перемишля, формувалася і закріплювалася національна свідомість українців. У містах і селах повставали відділення ОУН, що стали базою для творення УПА, читальні „Просвіти", гуртки „Сільського господаря", різного роду спортивні організації, в яких, окрім спортивних занять, велася виховна і просвітянська праця.

У національно свідомому селі Грушовичі, що неподалік княжого Перемишля, 10 квітня 1919 року народився М. Ковальчин в селянській сім'ї Павла і Марії (з роду Сидір). Тут закінчив він початкову школу. У дуже молодому віці став активним членом молодіжної організації „Луг" і Товариства „Сокіл" а також Юнацтва ОУН".

В 1940 році вступив до лав ОУН, якій залишився вірним до кінця свого життя.У 1941 році ОУН доручила М. Ковальчинові вступити до допоміжної української поліції, від якої він дістав відрядження до підстаршинської поліційної школи у Львові, яку успішно закінчив з ступенем десятника. Одночасно діяв у підпільній мережі ОУН.

Наприкінці 1943 року за наказом ОУН з зброєю в руках з поліції перейшов до УПА і був приділений до сотні „Нечая" з куреня „Рена", отримав псевдо „Бурий".

В лавах УПА М. Ковальчин „Бурий" воював до 1947 року, виконував різні функції. Початково був районним чотовим, а після закінчення підстаршинської школи УПА отримав ступінь старшого булавного. Згодом закінчив курси Служби безпеки (СБ) УПА і став командиром боївки СБ. В короткому часі за віддану працю і особисту відвагу був призначений підреферентом, а згодом районовим референтом СБ.

Брав участь у численних боях, які проводила УПА з німецькими і більшовицькими окупантами, а також з цивільними польськими бандами, що нападали на українські села, грабували, палили та масово мордували мирних жителів.

В 1946 році в одному з таких боїв неподалік села Ямна Долішня „Бурий" був важко поранений. У 1947 році М. Ковальчин рейдом перейшов до Західньої Німеччини. По дорозі був легко поранений.

Пробої УПА М. Ковальчин згодом написав два короткі спогади, що були друковані в книзі „У рядах УПА" і збірці споминів колишніх вояків УПА з терену Лемківщини й Перемищини.

У 1949 році одружився з Іриною Світенко, а в 1951 році еміґрував до США і оселився у Філядельфії. Ковальчини народили доню Зеню і сина Тараса, яких виростили і дали обом вищу освіту, дочекалися онуків Олеся, Романа, Адріяна та Данила.

З перших днівоселення у Філядельфії М. Ковальчин активно включився в працю різних українських організацій.

Став членом Товариства колишніх вояків УПА, а згодом його довголітнім головою. Співпрацював із закордонним представництвом Української Головної Визвольної Ради (УГВР). Був членом Українського Конґресового Комітету Америки (УККА), Організації оборони чотирьох свобід України (ООЧСУ), Злученого Українського Американського допомогового комітету (ЗУАДК), Земляцтва „Перемищина" і, звичайно, до кінця свого життя був членом ОУН.

Для здійснення однієї з своїх життєвих місій, а саме збереження пам'яті про діяльність УПА, про її непримиренну боротьбу за самостійну, соборну, незалежну і суверенну Українську державу, про героїчні почини вояків УПА, про їхню посвяту аж до пожертви власним життям заради здобуття волі для рідного українського народу, М. Ковальчин активно включився в працю Видавничого комітету „Літопису УПА", до складу якого увійшли члени Об'єднання колишніх вояків УПА в США і в Канаді та члени колишніх вояків УПА ім. генерала-хорунжого Романа Шухевича-Тараса Чупринки в США та Товариства колишніх вояків УПА в Канаді.

Похоронні відправи М. Ковальчина були проведені одночасно у США і Канаді. 21 січня був відслужений Парастас в похоронному заведенні у Філядельфії, а 22 січня була відслужена заупокійна Служба Божа і похоронні відправи у церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії у Філядельфії. М. Ковальчина поховали на українському цвинтарі св. Марії, у Філядельфії.

З ініціятиви головного адміністратора Видавництва „Літопис УПА" Миколи Кулика 22 січня в Свято-Миколаївській церкві в Торонто парох о.д-р. Роман Лобай відслужив Службу Божу і Панахиду за душу М. Ковальчина і розповів про заслуги Покійного перед українським народом. Опісля всіх присутніх у церкві М. Кулик запросив на тризну до ресторану у центрі Торонто.

На тризні присутнізгадали Покійного як вірного сина України якій він присвятив своє життя. Вічна Йому пам'ять!

Анізія Путько-Стех,
Торонто

Зі смутком і болем серця повідомляємо рідних, друзів, приятелів і знайомих, що 20 січня 2011 р. в м. Енола, Па., після тяжкої недуги упокоївся наш дорогий Муж, Вітчим, Брат і Дядько

СВ. П.

ВОЛОДИМИР ЯРКО

нар. в 1933 р. в Україні.

До Америки прибув з батьками в травні 1950 р. Проживав у Ню-Джерзі, Арізоні і Пенсильванії. Ветеран Американської Армії (Корея) і Фльоти (резерва). Похорон відбудеться 28 лютого 2011 р. на військовому цвинтарі в Indiantown Gap, PA.

Залишені в смутку:

дружина – ВАЛЕНТИНА з дітьми ЛОРОЮ, СОНЕЮ і ВОЛОДИМИРОМ
сестра – ЛЮДМИЛА ЯРКО-ПОЧТАР
племінники – АНДРІЙ ПОЧТАР
ГАННУСЯ ПОЧТАР-ҐАЛАКІС з мужем НІКОМ

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в четвер, 23 грудня 2010 р. відійшов у вічність на 98-му році життя наш найдорожчий Тато і Дідо

СВ. П.

ЯРОСЛАВ СИДІР

нар. 11 січня 1913 р. в с. Насташин, Україна.

Ярослав Сидір народився у патріотичній родині вчителів Теодори і Йосифа Сидорів. Закінчив гімназію у Львові та студії на університеті у Гренобль, Франція, здобувши диплом інженера електрика. Після закінчення студій став співвласником фірми ЕКО у Львові. Був членом Пласту і ОУН. Під час війни був перекладачем в німецькій армії. Був довголітнім і активним членом Пласт-прияту у Клівленді, посвятивши багато часу та труду розбудові пластової оселі Писаний Камінь. Був одружений з Мартою Грицай 63 роки.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 3 січня 2011 р. в Лос Алтос, Каліфорнія.

Залишені в глибокому смутку:

сестра – Дарія з дочкою Лясею
дочка – Маруся з чоловіком Марком і дітьми Танею і Адріяном
син – Ярослав з дружиною Наталкою і дітьми Емою, Маєю і Софією.

Вічна Йому Пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та українською громадою, що в п'ятницю, 21-го січня 2011 р. відійшов у вічність на 92-му році життя, наш найдорожчий Муж, Батько і Дідо

СВ. П.

ВОЛОДИМИР ЛУПАНЬ

нар. 11-го вересня 1919 р. в селі Волошиново, Самбірський район.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 27-го січня в Українській католицькій церкві св. Йосафата, Philadelphia, PA, а опісля на цвинтарі Lawnview Cemetery, Rockledge, PA.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – Віра (з дому Станкович)
сини – Володимир з дружиною Олею (з дому Добуш) і сином Андрієм та донею Ніною
– Роман з дружиною Винесою (з дому Миландо) та донею Вікторією
братова – Марія Лупань з сином Осипом
ближча і дальша родина в Америці та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів бажаючі можуть складати пожертви в пам'ять Покійного на Український Католицький Університет у Львові або на Злучений Український Американський Допомоговий Комітет.

Ділимося сумною вісткою, що 12 грудня 2010 р. на 89-му році життя відійшла у вічність у Mountain Lakes, NJ після 5-річної боротьби з раком легенів

СВ. П.

МАРІЯ ОЛІЙНИК

нар. в м. Ошмяна, Литва.

Марія, як молода жінка, була свідком знищення війною України і Німеччини у 40-их роках. Після війни Марія працювала для Американської армії у Ансбаху, Німеччина. У 1948 р. з мужем і донькою іміґрувала до США та поселилася у Пітсбурґу, Па., де разом з мужем і шваґром заснували відому м'ясарню Olijnyk Brothers Meat Packing Co.

Марія була активною в українській громаді, а особливо високо цінила членство в СУА. М. Олійник була довголітньою парафіянкою Української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Пітсбурґу. Громада втратила людину великого серця, терпеливости та щедрости.

Залишені у смутку:
муж – МИХАЙЛО (прожили разом 68 років)
донька – ГЕЛЕНА МАЗУР з мужем ЛЕОНАРДОМ в Mountain Lakes
внуки – МАРІЯ, МИХАЙЛО, ІРЕНА
правнуки – WALTER, HELENA, EVELYN
пра-правнучка – ALICIA
шваґер – BASILIUS
племінник – ЯНУШ ШИДЛО
дальша родина в Україні і Польщі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 14 грудня 2010 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя у Випані, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Марії у Дженкінтавні, Па.

Вічна Її пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійної можна складати на St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church Building Fund, 60 N. Jefferson Rd., Whippany, NJ 07981.

З сумом повідомляємо рідних, приятелів і знайомих про те, що 20 січня 2011 р. у Чікаґо померла

св. п. пл.-сен. керівництва

Іванна Тетяна (Доньця)

з Ференцевичів

ҐОРЧИНСЬКА

Нар. 1924 року у Львові.

Впродовж шістдесяти років чільна діячка організованого життя української чікаґської громади, довголітня голова Пластової станиці, секретарка Іллінойського відділу УККА, кол. редакторка українського католицького тижневика «Нова зоря», коментатор щотижневої радіопрограми Української католицької катедри св. Миколая, член управи Української католицької освітньої фундації, співробітниця редакції Енциклопедії української діяспори, Українського Національного Музею-архіву, місцевого відділу Союзу українок Америки, секретарка Громадського комітету вшанування пам'яті жертв Українського ґеноциду та ін.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 28 січня о год. 7:30 веч. в Українській католицькій катедрі св. Миколая.

ПОХОРОН у суботу, 29 січня о год. 10:00 ранку з Української католицької катедри св. Миколая на парафіяльний цвинтар.

У глибокому смутку:

Сини: Андрій Ґорчинський з дружиною Христею та дітьми Макі і Танею.
Юю Ґорчинський з дружиною Талею і дітьми Даньом та Наною.

Брати: Юрій Ференцевич з дружиною Христиною та дітьми Яриною і Тарасом й їх родинами.
Роман Ференцевич з синами Марком й Ігорем та їх родинами.

Сестра: Ольга Ференцевич-Чмола з дітьми Богданом й Оленкою Мей та їх родинами.

Племінниці: Оксана Драган-Кравців, Тереза Вильямс та Інґрід Кучер з їх родинами.
Родини: Трощуків, Деркачів, Мельників і Демусів.

*

Замість квітів, пожертви можна надсилати на потреби Українського католицького університету у Львові: UCEF, 2247 West Chicago Avenue, Chicago, IL 60622; або на потреби Фундації українського Геноциду: Ukrainian Genocide Famine Foundation-USA, Inc., 2249 Superior Street, Chicago, IL 60612.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає